

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

7. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

18. ÚNORA 2018

Z obsahu:

**Bohoslužba slova,
dialog mezi Bohem
a jeho lidem**

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 31. ledna 2018,
nám. Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Svatý Polykarp
Libor Rösner
- strana 4 -

O svátostech (3)
Biřmování
- strana 6 -

A na konci ještě modlitba
P. Dieter Biffart FSSP
- strana 7 -

Jak se Ježíš modlil?
Dr. Peter Dyckhoff
- strana 9 -

**Evropský soud pro lidská
práva: Zelená pro Ježíše
a Marii v reklamě**
- strana 10 -

Ani oko nevidělo... (15)
F. J. Boudreaux SJ
- strana 11 -

**Potkala jsem Toho,
který mě stále miloval!**
- strana 12 -

Bohoslužba slova, dialog mezi Bohem a jeho lidem (Žid 1,1-2)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci

31. ledna 2018, nám. Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Budeme dnes pokračovat v katechezích o mši svaté.

Po pojednání o jejich úvodních obřadech budeme dnes uvažovat o bohoslužbě slova, která tvoří její konstitutivní část, neboť se shromažďujeme právě proto, abychom naslouchali tomu, co pro nás Bůh učinil a zamýšlí učinit. Jde o zkušenost, které se nabývá „v přímém přenosu“ a nikoli z druhé ruky, protože „když se v církvi čte Písmo svaté, Bůh sám mluví k svému lidu a Kristus, přítomný svým

slovem, hlásá radostnou zvěst“ (*Všeobecné pokyny k Římskému misálu*, 29; srov. *Sacrosanctum concilium*, 7; 33).

Kolikrát se během čtení Božího slova začínáme rozhlížet kolem a komentovat svoje okolí? Nebo se má během čtení Božího slova klábosit? Nikoli, protože, baví-li se s lidmi, nenasloucháš Božímu slovu. Když zní Boží slovo – čtení, žalm a evangelium – máme otevřít srdce, protože k nám promlouvá sám Bůh, a nemyslet na něco jiného či mluvit o něčem jiném.

Vysvětlím, k čemu při bohoslužbě slova dochází. Biblický text totiž přestává být písmem a stává se živým slovem, které pronáší sám Bůh tady a teď. Skrze lektora nás oslovuje Bůh a dovolává se nás, kteří s vírou nasloucháme. Duch, který „mluvil ústy proroků“ (*Krédo*), inspiroval svatopisce, „aby Boží slovo opravdu působilo v srdcích to, čemu nasloucháme ušima“ (*Úvod k mešnímu lekcionáři*, 9). K naslouchání Božímu slovu je

Pokračování na str. 5

Posláním postní doby není jen činit pokání, postit se. Doba postní nás chce především oddělit od pozemských záležitostí, abychom měli více času pro ty nebeské; abychom se právě skrze pokání, půst, rozjímání o Ježíšově utrpení, intenzivnější modlitbu dobře připravili na Velikonoce, na Ježíšovo konečné vítězství nad smrtí a hříchem.

Téma modlitby je pak jedním ze stěžejních bodů postního období, neboť ona je dýcháním duše. (str. 7-8) Proto se jí v tomto čísle Světla věnujeme poněkud obsírněji, i když mnohé je nám již dobře známo. Avšak, jak víme, je třeba často zpytovat ve svědomí právě to, co je naším každodenním duchovním pokrmem, neboť jde o rizikový faktor, že ve všednosti dnů se naše modlitba stane jen jakousi neživou formalitou – bez vztahu k Bohu –, anebo se snad dokonce vytratí úplně. Dost možná budeme muset své obrácení začít zde... Konečně, vnitřní boj v modlitbě často předchází pokroku na cestě k Bohu.

Tam, kde člověk začne opouštět Boha – a může to být nevědomě právě opomenutím řádné modlitby –, se často začne hroutit i jeho každodenní život. Tak to prožila také 33letá žena, jež dospěla až do stavu těžké deprese. (str. 12-13) Vybrédnout z ní se jí podařilo teprve skr-

Editorial

ze modlitbu. Jistě, modlitba sama všechno nevyřeší, je však pevnou základnou k vítěznému boji se zlem v nás a kolem nás, k nacházení Boží vůle v našem životě a k vyjití z tísně, do níž jsme snad upadli. Sami kolikrát vidíme, jak mnohem hůře snášejí svá trápení ti, kdo žijí bez Boha – jejich duše dýchá těžce, neboť se jí nedostává životodárného pokrmu, modlitby. A pozorovat to můžeme i na sobě samých, když se přestaneme modlit a zapomeneme, že s Bohem jde všechno lépe. Jen je třeba dávat pozor na další extrém: abychom si na Boha nevzpomněli jen tehdy, když je nám zle. Ale to dobře víme, tak jen pro připomenutí a úplnost...

Pro inspiraci, jak a kdy se modlit, můžeme zajít k Mistrovi, který měl k Bohu Otcí tak blízko jako nikdo jiný: k Ježíši. Prostřednictvím úryvků z německé knihy Dr. Petera Dyckhoffa (str. 9-10) se zastavme a zahledme se na Ježíše modlicího. Netřeba k tomu více slov, lépe je zmlknout a v tichu rozjímat...

Ticho – rovněž nezbytný prvek modlitby. Řekli jsme si o něm již mnoho. A tak si jen spolu se Svatým otcem připomeňme, že také při bohoslužbě slova

má ticho ve své zvukové i vnitřní podobě své místo.

Nevíme-li, zač se máme modlit, obraťme se k Duchu Svatému, a on se za nás přimluví u Otce. (srov. Řím 8,26) Vždyť ne nadarmo jsme pečeť jeho daru přijali ve svátosti biřmování. (str. 6-7) Rozhodně využijme výzvy Svatého otce a spojme se v pátek 23. února v postu a modlitbě v úmyslu za mír ve světě. O přimluvu pak můžeme prosit nejen Pannu Marii, Královnu míru, ale i sv. Polykarpa, jehož liturgická připomínka vychází právě na stejný den jako papežova výzva. Tento světec je možná trochu ve stínu mnoha jiných, ale nepochybně neprávem. Vždyť byl žákem apoštola sv. Jana, od něhož se naučil milovat Ježíše, a tato láska ho mj. přiměla, aby povzbudil křesťany ve Filipech k modlitbě i za císaře a mocné tohoto světa, za ty, kdo vládnou, i za ty, kdo pronásledují křesťany nebo je nenávidí. (str. 4-5) Jak aktuální!

Osvobodme se tedy na začátku postní doby ze své závislosti na světě a přijměme znovu do svého života Ducha Svatého, aby nás přimkl k věcem nebeským, k Bohu Otcí a k Božímu Synu Ježíši. Ať se tak rozjasní ovoce naší víry a stane se světlem pro ty, kdo nevěří v Trojediného Boha, anebo jsou dokonce nepřáteli Kristova kříže!

Daniel Dehner

Kdnešním svatým čtením přistupuj s obzvláštní usebraností a pokorou, protože tě uvádějí do svatopostní přípravy na slavnost našeho vykoupění. Pros Duchu Svatého, aby tě pro hojné dary, které ti chystá, také milostivě připravil.

První dvě čtení připomínají dobu velké potopy, která nelitostně postihla hříšné lidstvo. *Oni kdysi nechtěli uposlechnout. Země byla před Bohem zkažená a plná násilností.* ⁽¹⁾ Každá neposlušnost je násilím, které láme Boží zákon. Není proto divu, že také vyústí ve zjevné a zlobné násilí páchané na člověku i na stvoření. *I viděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlovile člověka a každý výtvar jeho myslí i jeho srdce je jen zlý.* ⁽²⁾ *Hospodin se tehdy rozhodl pro velkou očistu. Potopa na zemi trvala čtyřicet dní.* ⁽³⁾

Ale když vody opadají, Hospodin přisáhá: *Nepřijde už potopa, aby pustošila zemi.* Neměla by být odpovědí člověka na Boží záruku trvalá změna smýšlení, která by ho vedla ke správnému jednání ⁽⁴⁾? Ale zatímco Bůh si nekladl žádné podmínky pro svou bezmeznou velkodušnost, člověk zapomíná na Boží dar a nepřestává lámat jeho zákon. Jsou snad hříchy dnešního světa menší než za dnů Noemových? Jako by Žalmista psal dnes: *Bůh shlíží z nebe na smrtelníky, aby viděl, zda je někdo rozumný a vyhledává Boha. Všichni pobloudili, všichni se zkazili. Nikdo nedělá dobro.* ⁽⁵⁾ *Ve městech vládne útisk a bezpráví, uvnitř jsou úklady, z jeho náměstí nemizí násilí a podvod.* ⁽⁶⁾

Bůh však neselá záplavy vod. *Změnila se pravice Nejvyššího.* ⁽⁷⁾ Mezi hříšným lidstvem a spravedlivým Bohem stojí Zastánce a Vykupitel, Boží Syn. *Kde se rozmnožil hřích, v míře ještě daleko štedřejší se ukázala milost.* ⁽⁸⁾ Otec vsadil všechno na jednu kartu: zaplaví svět mořem svého milosrdenství. Spoléhá na to, že tě svou obětí přesvědčí o tom jediném, co ti prospívá. Zviditelní ti svou lásku velkodušně na svém Synu. *Kristus vytrpí smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu.*

Pán k nám sestoupil, ale ještě dříve, než ti oznámí Otcovo slovo a v poslušnosti k Němu dá za tebe v oběť svůj život, odchází do nehostinné a nepohodlné pouštní samoty, aby se tu v krajní přisnositi postil *čtyřicet dní*. Popros jej, aby ti dovolil nahlédnout do tajemství této své od-

Doba velké očisty

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Čiňte pokání a věřte evangeliu.

loučenosti. Nevinný přijímá přísné pokání za hříšné. Dlouhých čtyřicet dní a nocí se před tváří svého Otce modlí za ty, kteří se nechtějí modlit, a postí se za ty, kteří odmítají odříkání. A pokud s ním vydržíš až do konce, budeš svědkem ještě většího tajemství: pro tvou spásu a pro tvé povzbuzení Otec dovoluje, aby se k němu právě po tomto velkém očistném postu přiblížil Nepřítel. Jestliže si tak drže a směle dovoluje pokoušet Nejvyššího, kdo si může být před ním jist?

Tvůj Pán to dopouští, ačkoliv je sám nevinný, aby ti dal povzbuzující příklad, jak je možno se vzepřít proti Zlému: *činit pokání a věřit evangeliu.* Volá tě, abys také odcházel na poušť, dal i sám před sebou zřetelně najevo, že se »odříkáš ducha zla i všeho, co působí, i všeho, čím se pyšní«. Odejít na poušť znamená především odloučit se radikálně nejen ode všeho, co je přímo či nepřímo spojeno s hříchem, ale přijmout navíc dobrovolně i to, co je ti nepřijemné a nepohodlné. Tvoje zvykem ospalá změkčilost, liknavost i tvé nezřízené sklony musejí zřetelně pocítit, že je konec s dosavadní prostředností a vlažnou pohodlností.

Nesmí tě překvapovat, když se tvá přirozenost vzpouzí a nechce se vzdát ničeho z toho, na co si navykla a v čem nachází svoje zalíbení a potěšení. Co jiného můžeš očekávat od přirozenosti, která je porušena hříchem? Obrať svou pozornost opět ke svému Pánu: na místo odříkání odešel sám od sebe, ale odvedl ho tam Boží Duch. K němu se obrať a na něho spoléhej. Vytrvale ho pros: *Ukaž mi své cesty, Pane, pouč mě o svých stezkách.* ⁽⁹⁾

Poznal jsi u svého Pána, že zde na zemi není tak svaté místo, kam by se Nepřítel nedokázal vloupat. Na jeho způsobu, jakým přistupuje k samotnému Božimu Synu, můžeš poznat, jak je dotěrný a vemlouvavý. Nediv se, že se objevuje právě tehdy, když se ho odříkáš. Bude tě chtít přesvědčit, jak je tvé pokání pro tebe těžké, jak by sis měl ulehčit a ukrátit všech-

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 9,8-15

Toto řekl Bůh Noemovi i jeho synům: „Uzavírám smlouvu s vámi i s vašimi potomky a se všemi živými tvory u vás: s ptáky, s veškerou krotkou i divokou zvěří země, se vším, co vyšlo z archy, se všemi živočichy země. Uzavírám s vámi smlouvu: Nic, co má tělo, nebude už zahubeno vodou potopy, už nepřijde potopa, aby zpusťovala zemi.“ Bůh dodal: „Toto je znamení smlouvy, které zřizují mezi sebou a vámi i mezi každým tvorem u vás na budoucí pokolení: Kladu do mraků svou duhu a ta bude znamením smlouvy mezi mnou a vámi. Když nakupím nad zemí mraky a v mracích se objeví duha, vzpomenu si na svoji smlouvu, která je mezi mnou a vámi a mezi každým živým tvorem, který má tělo. Voda už nevzrosťte k potopě, aby zahubila každé tělo.“

2. čtení – 1 Petr 3,18-22

Milovaní! Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrčen podle těla, ale podle ducha dostal nový život. V tom duchu šel a přinesl zprávu duším uvězněným. Oni kdysi nechtěli poslechnout, když Bůh v Noemově době shovívavě vyčkával, zatímco se

Dokončení na str. 13

no to, co ti ukládá Duch. Čím větší ceny nabývá tvoje *čisté svědomí* díky milosti zmrtvýchvstalého Krista, tím větší bude Nepřítelova kořist, pokud se mu podaří, aby tě o ně připravil, ale tím větší bude také jeho porážka a pokoření, jestliže vytrváš s Pánem: *Proti dáblu se vzepřete, a utěče od vás.* ⁽¹⁰⁾ Tak jako můžeš věřit Ježíši, že nechce nic než tvoje dobro, buď skálopevně přesvědčen, že ďábel sleduje jen tvoje neštěstí a záhubu. Osvoj si slova, kterými ho pokořil Pán: *„Jdi mi z cesty!“* ⁽¹¹⁾ Jsi stvořen pro lepší společnost. I k tobě posílá Pán své anděly, aby ti sloužili. Spolu s nimi *chval Hospodina, neboť je dobrý a pokorné učí správnému jednání* ⁽¹²⁾.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Gn 6,11; ⁽²⁾ Gn 6,5; ⁽³⁾ Gn 7,17;

⁽⁴⁾ srov. Ž 25,5; ⁽⁵⁾ Ž 53,3-4; ⁽⁶⁾ Ž 55,12;

⁽⁷⁾ Ž 77,11; ⁽⁸⁾ Řim 5,20; ⁽⁹⁾ Ž 25,4;

⁽¹⁰⁾ Jak 4,7; ⁽¹¹⁾ Mt 4,10; ⁽¹²⁾ srov. Ž 25,8-9

Svatý Polykarp

Jeho jméno znamená řecky „hojné ovoce“ a snad ani nemohl mít jiné, jelikož ovoce, které vydal, bylo vskutku více než hojné. Byl žákem sv. Jana, později učitelem sv. Ireneje a jednou z nejvýznamnějších osobností raného křesťanského období.

Svatý Polykarp se narodil v roce 69 po Kristu v řecké rodině ve Smyrně (dnešní turecký Izmir). Podle jiné verze jej odloženého našla jedna zbožná vdova a přijala ho za svého. Ať už to bylo jakkoli, muselo jít o rodinu, která v tamní křesťanské obci byla ve vážnosti, jelikož Polykarpovu výchovu od jisté doby převzal sám sv. Jan, který byl tehdy biskupem v Efezu.

Oblíbený Ježíšův učedník pak nedlouho před svou smrtí Polykarpa v jeho 30 letech ustanovil biskupem ve Smyrně s vidinou toho, že se stane dobrým pastýřem. Jeho tušení ho nezklamalo, Polykarp se ukazoval v tom nejlepším světle. Případně zlé jazyky hovořící o protekci umlčel příkladným přístupem ke svěřeným ovčím, zájmem o jejich trápení i radosti, také neúnavnou snahou o obrácení židů a pohanů na pravou víru. O její nezkaženost, o její čistotu a ryzost ze všech sil pečoval. Stejně tak o čistotu mravů, kde byl přes všechnu svou příslovečnou mírnost nekompromisní.

Polykarp nebyl nijak zvlášť učený, i v jeho době žila řada mnohem vzdělanějších biskupů či teologů, přesto se však na jeho listy a učení v nich obsažené odvolává slavný učenec sv. Ignác Antiochijský, s nímž se Polykarp dokonce setkal v roce 107, když sv. Ignác jako vězeň byl vezen do Říma. Ignác se pak na krátký čas stal jakýmsi Polykarpovým mentorem, nabádal ho mj. k tomu, aby snášel druhé, jako Bůh snáší jeho samotného, a aby usiloval o vzájemnou jednotu, která je tím nejlepším, co může být.

Z Polykarpových listů vysílaných bratřím v biskupské službě číší prostota prodchnutá až odzbrojující láskou ke Kristu. Není třeba se dlouze dohadovat, od koho se Ježíše naučil tak milovat – od sv. Jana. „*Buďte silní a pevní ve víře, milujte se navzájem sjednocení v pravdě, buďte vůči sobě navzájem laskaví, nikým nepohrdejte. Kdo můžete vykonat dobro, ať neváhá, neboť dobré skutky osvobozují od smrti,*“ píše do Filip. „*Modlete se i za císaře a mocné*

tohoto světa, za ty, kdo vládnou, i za ty, kdo vás pronásledují nebo nenávidí, modlete se i za nepřátele kříže, aby ovoce vaší víry viděli všichni a vy se v něm stali dokonalými.“

Jakkoli neprosnul učeností, jak již bylo uvedeno, přesto musel být nesmírně vážnou osobností – svědčí o tom fakt, že někdy kolem roku 155 po Kristu vyplul do Říma, aby zde s papežem sv. Anicetem

Sv. Polykarp, detail mozaiky v bazilice sv. Apolináře v Ravenně, r. 526

prodiskutoval otázku data slavení Velikonoc. Polykarp hájil praxi křesťanů ze židovství řídících se židovským kalendářem, slavících tyto svátky 14. nisanu – po vzoru velikonoc židovských, kdežto křesťané pohanského původu řídící se juliánským kalendářem tak činili v neděli po prvním jarním úplňku. Polykarp přitom vycházel z vývodů Miláčka Páně, papež Anicet se řídil závěry sv. Petra a sv. Marka. Sice se nesjednotili, k tomu došlo až o několik desítek let později, ale jednání neskončilo žádnou vážnou rozepří, Polykarp kvůli této neshodě neměl tendenci se od Říma odštěpovat. Jednota pro něj byla opravdu důležitá, i proto vystupoval proti heretickým myšlenkám všeho druhu a posiloval věřící lid ve víře. Dokonce si prý raději zacpával uši, než aby musel naslouchat otevřeným herezím.

S usednutím Marka Aurelia na císařský stolec nastaly pro křesťany po chvílkovém uvolnění krušné časy. Tento „Filosof na trůně“, jak je historiky s oblibou povšechně nazýván a jimi i obdivován, v jednání s vyznavači Krista příliš nefilosofoval a přecházel rovnou k činu. Zejména křesťanské obce v Galii (dnešní Francie) krutě pronásledoval.

Pronásledování neunikli ani křesťané ve východní části Římské říše. Nejbrutálnější pronásledování v okolí Smyrny započalo v roce 167. Polykarp na prosbu místních věřících závčas uprchl do bezpečí, avšak římským pronásledovatelům se podařilo na mučidlech rozvázat jazyk jednomu z jeho služebníků a dozvědět se, kde se smyrenský biskup ukrývá.

Ačkoli měl Polykarp možnost utéct, neučinil tak. „*Děj se vůle Boží,*“ měl prohlásit na zprávu o blížících se vojácích, přicházejících ho zatknout. Dokonce jim vyšel v ústrety a svým důstojným zjevem na ně zapůsobil natolik, že mu dali ještě dvě hodiny na modlitbu. Poté ho vysadili na mezka a vezli ho do města. Cestou potkali městského soudce Heroda a jeho otce Niketa, kteří jim vyjeli naproti. Starce se jim zželelo, a přizvali ho k sobě do vozu. Zároveň na něj chtěli zatlačit, aby jej přiměli k odpadnutí a vzdání úcty římskému božstvu. Počítali s tím, že vetčný kmet nebude příliš odolávat jejich nátlaku, ale přepočítali se. Rozzuření jeho neústupností, shodili ho z vozu tak nešťastně, že si zlomil nohu.

Přivedli ho před prokonzula Statia Quadrata do arény přeplněné lidmi lačnými krve křesťanů. Rovněž vysoký státní úředník se Polykarpa snažil přimět k odpadnutí od Krista – měl přísahat „*při Štěstě císařově*“, nasypat kadidlo římským bohům a rouhat se Kristu Ježíši. „*Osmdesát šest let Kristu sloužím a nikdy mi neublížil, naopak mě zahrnoval dobrodiním. Jak bych se mohl rouhat svému Králi, který mě vykoupil?*“ Statius dělal, jako by neslyšel, a znovu naléhal. Polykarp mu odpověděl, že je křesťan, a pokud on sám chce křesťanskou nauku poznat, ať mu dá jeden den a on jej poučí, a že není povinen skládat účty lidu, jak jej k tomu prokonzul Statius vyzval.

Ten už nevěděl kudy kam a pohrozil Polykarpovi dravou zvěří, pokud okamžitě nenasype kadidlo římským bohům a nesloží požadovanou přísahu. „*Zavolej ji. Pro nás není možné obrácení od lepšího k horšímu. Krásné je obrátit se od špatného ke spravedlivému.*“ A když prokonzul vytáhl poslední kartu v podobě pohružky smrti upálením, prohlásil staříčkový biskup slavnostně: „*Hroziš ohněm, který chvíli pálí a za chvíli zhasne. Nevíš však, že bezbožným hrozí oheň budoucího soudu a věčného trestu. Proč váháš? Učiň, co chceš!*“

Statius Quadratus tedy přikázal katanům, aby připravili hranici. Nato Polykarpa svlékli, navlékli mu smolou prosáknutou košili, postavili ho ke sloupu a chystali se jej k němu přibít, aby z plamenů neutekl. Polykarp je však zastavil: „*Nechte mě tak. Ten, který mi dá sílu snést oheň, mi pomůže i bez přibítní stát nepohnutě na hranici.*“ Vyšli tedy vstříc této jeho žádosti a nechali ho stát volně. Poté přiložili pochodeň k navršené hranici, která se okamžitě vznítala, ale místo aby plameny pohltily Polykarpa stojícího ve smolné košili u sloupu, vytvořily kolem něj kruh, z něhož se ozýval chvalozpěv ke cti Hospodina. Když to viděli katané, přikázali muži, jenž měl na starosti dobíjení zraněných zvířat, vbodnout modlicímu se Polykarpovi nůž do srdce. Svou smrtí tak tento světec, ve své době neobyčejně ctěný, zpečetil pronásledování křesťanů, kteří „*k takové ušlechtilosti myslí dospěli, že nikdo z nich ani nehlesl, ani nezasténal*“, jak stojí v *Listu o umučení sv. Polykarpa*.

Katolická církev si sv. Polykarpa připomíná 23. února.

Bohoslužba slova... - dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

zapotřebí mít otevřené také srdce. Bůh promlouvá a my Mu popřáváme sluchu, abychom pak uskutečňovali to, co jsme slyšeli. Je velice důležité naslouchat. Někdy možná dobře nerozumíme, protože některá čtení jsou trochu obtížná. Bůh k nám však promlouvá jinak a my nasloucháme ve ztišení.

Potřebujeme naslouchat! Jde totiž o život, jak trefně připomíná pronikavý postřeh, že „nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází z Božích úst“ (Mt 4,4); o život, který nám dává Boží slovo. V tomto smyslu mluvíme o bohoslužbě slova jako o „stolu“, který prostírá Pán, aby sytil náš duchovní život. Tento bohatě prostřený stůl otevírá široký přístup k pokladům Bible (srov. *Sacrosanctum concilium*, 51) jak Starého, tak Nového zákona, protože v nich církev hlásá jedno a totéž Kristovo tajemství (srov. *Úvod k mešnímu lekcionáři*, 5). Pomysleme na bohatství biblických čtení, nabízené třemi nedělními cykly, které nás ve světle synoptických evangelií provázejí během liturgického roku. Je to obrovské bohatství! Rád bych zde podtrhl také význam responsoriálního žalmu, který má usnadňovat meditaci předchozího čtení. Je vhodné žalm zpívat, alespoň jeho odpověď. (srov. *Všeobecné pokyny k Římskému misálu*, 61; *Úvod k mešnímu lekcionáři*, 19–22)

Liturgický přednes samotných čtení spolu se zpěvy z Písma svatého vyjadřuje a podporuje církevní společenství, provází všechny a každého. Je proto jasné, proč je zapovězeno opomíjet čtení a nahrazovat je nebiblickými texty. Zaslechl jsem, že někde byla čtena nějaká novinová zpráva, protože to byla novina dne. To ne! Boží slovo je Boží slovo! Noviny můžeme číst potom. Takováto subjektivní volba totiž ochuzuje a narušuje dialog, který probíhá mezi Bohem a jeho lidem v modlitbě. Je naopak zapotřebí důstojného ambonu a užívání lekcionáře, vhodných lektorů a žalmistů. Je třeba hledat vhodné lektory, kteří dovedou číst dobře, ne takoví, kteří komolí slova, takže ničemu není rozumět. Je třeba dobrých lektorů, kteří se přede mší připraví a zkusí si to, aby četli dobře. To pak vytváří atmosféru vni-

mavého ztišení. „Bohoslužba slova se má slavit tak, aby vedla k rozjímání; je proto nutné vyvarovat se jakékoli úspěchanosti, která je na překážku usebranosti. Do bohoslužby slova vhodně patří také krátké chvíle mlčení, přizpůsobené shromáždě-

ni – v nich ať srdce s přispěním Ducha Svatého přijímá Boží slovo a připravuje odpověď modlitbou.“ (*Všeobecné pokyny k Římskému misálu*, 56)

Víme, že slovo Páně je pomoc, kterou nutně potřebujeme, nemáme-li zbloudit, jak výstižně podotýká Žalmista, který se obrací k Pánu vyznáním: „Svitlouným nohám je tvé slovo a světlem mé stezce.“ (Ž 119,105) Jak bychom mohli konat svoji pozemskou pouť s jými námahami a zkouškami, kdybychom nebyli pravidelně živeni a osvětováni Božím slovem, které zní v liturgii?

Určitě nestačí slyšet pouze ušima, aniž bychom přijímali srdcem setbu Božího slova a umožnili, aby přineslo užitek. Vzpomeňme na podobnosti a rozdílných výsledcích v závislosti na odlišných typech půdy (srov. Mk 4,14–20). Působení Ducha Svatého, jež propůjčuje této odpovědi účinnost, potřebuje srdce, které se nechává ovlivnit a kultivovat, takže to, co slyší ve mši, přechází do každodenního života podle pokynu apoštola Jakuba: „Slovo musíte uvádět ve skutek, a ne abyste ho jenom poslouchali. To byste klamali sami sebe.“ (Jak 1,22) Boží slovo v nás putuje, nasloucháme mu ušima a přichází do srdce, odkud přejde do rukou, kde se mění na dobré skutky. Toto je trasa, kterou musí projít, od uší přes srdce až k rukám. Tomu se učme.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán

O svátostech (3)

BIŘMOVÁNÍ

Této svátosti se též říká svátost posílení ve víře, protože ji přijímá pokřtěný katolík, aby podle víry žil, šířil ji, statečně ji vyznával a bojoval proti nepřátelům spásy. V latině se tato svátost nazývá „confirmatio“, což je jistě odvozeno od slova „firmus“ – pevný, silný. I tuto svátost ustanovil Pán Ježíš, ovšem v Písmu svatém nalézáme jen nepřímé odkazy. Jednak přímo na apoštolech můžeme pozorovat, jak před biřmováním (před sesláním Ducha Svatého) byli bojácni, skrývali se, a potom vystupovali velmi nebojácně a odvážně (viz Sk 5,41). Dále např. apoštolové sv. Petr a sv. Jan udělovali věřícím Ducha Svatého v Samařsku (viz Sk 8,14–17) nebo sv. Pavel v Efezu (viz Sk 19,1–7).⁽¹⁾ Každopádně apoštolové tak mohli činit jen z moci a rozkazu Ježíše. Tak se udělovalo biřmování již od dob apoštolských, a sice hned po svatém křtu, kdy byli křtěni hlavně dospělí. Nově pokřtění byli oblečeni do bílých oděvů (tunik), předvedeni před biskupa, který je pomazal (pravděpodobně celé tělo) olejem. Kromě toho tenkrát olej (myron) skutečně výrazně voněl.⁽²⁾

Moc biřmovat přešla od apoštolů na biskupy. Proto biřmování uděluje biskup. Udělit biřmování může i duchovní správce (farář, administrátor) v případě, že z jeho farníků někdo, kdo ještě nebyl biřmován, nebezpečně onemocní a povolání k němu biskupa by bylo komplikované (biřmování v případě nebezpečí smrti). I při křtu dospělých může kněz rovnou udělit svátost biřmování a není k tomu potřeba biskupa. Udělovat biřmování mohou i další kněží. Zatímco před vydáním nového *Kodexu kanonického práva* v roce 1983 platilo, že pověření k biřmování jinému knězi dává papež, podle zmíněného Kodexu platí, že pověření jinému knězi uděluje diecézní biskup. Zpravidla bývají pověřováni kanovníci, generální vikáři či opatové.

Biřmovat ovšem smějí jen na území, které je jim v pověření svěřeno, biřmovanci však mohou pocházet i z jiných území, pokud jim to výslovně nezakazuje jejich ordinář.⁽³⁾ V případě, že biřmuje kněz bez řádného pověření biskupem, je biřmování neplatné.

Co biřmování působí? V první řadě rozmnožuje v duši biřmovance milost posvěcující a naplňuje ji sedmi dary Ducha Svatého. Dále pak jej posiluje ve víře a vtiskuje mu do duše nezrušitelné znamení bojovníka Kristova. Proto lze tuto svátost přijmout pouze jednou za život, ale není nezbytně nutná ke spáse. Kdo by se však přijetí biřmování vyhýbal z nedbalosti, hřeší. Ve Skutcích apoštolů se můžeme dočíst o udělování darů zázraků nebo mluvení v cizích jazycích. Tyto charismatické dary uděloval Bůh v prvotní církvi, aby potvrdil pravdu křesťanství a podpořil rychlé šíření víry. Později se tyto dary vyskytovaly jen zřídka. Je velice nebezpečné chtít z vlastního popudu tyto da-

ry získat. Duch Svatý je buď dává, nebo nedává, a člověk je nemůže dostávat na základě vlastního přání, jak jsme toho svědky v některých letničních a charismatických hnutích. Je třeba se ptát, zda člověk hledá skutečně pravou lásku k Bohu a ne náboženský pocit nebo divadlo.

Způsobilý k biřmování je každý pokřtěný člověk, který ještě nebyl biřmován. Vyžaduje se, aby měl užívání rozumu, musí

být před přijetím svátosti řádně vyučen ve víře a poučen o svátosti biřmování (v kostele, doma, při výuce náboženství, při přípravě na náboženství), musí být ve stavu milosti posvěcující a musí se připravit modlitbou. Minimální věk biřmovance je novým Kodexem ponechán na rozhodnutí biskupské konference.⁽⁴⁾ V České republice je stanoven na 15 let věku, ale v současnosti se doporučuje nějaký rok počkat, aby byl zdůrazněn charakter této svátosti jakožto přechodu do dospělosti (ve víře). Naopak dříve se doporučovalo biřmování co nejdříve po prvním svatém přijímání, aby naopak byl věřící posílen Duchem Svatým do období dospívání,⁽⁵⁾ což mi přijde logičtější.

I biřmovanci mají své kmotry, kteří jim pomáhají žít podle víry, šířit ji, statečně ji vyznávat a bojoval proti nepřátelům spásy. Kmotr položí svou pravici na pravé rameno biřmovance ve chvíli, kdy jej biskup maže na čele svatým olejem. Kmotrem při biřmování smí být jen řádný katolík,

věkem dospělejší a sám musí být již biřmovaný. Dříve platilo, že musí být stejného pohlaví s biřmovancem a nemá být kmotrem křesťanem. Nový *Kodex kanonického práva* naopak doporučuje, aby kmotr byl zároveň kmotrem křesťanem, o pohlaví se již nezmiňuje. Jinak pro biřmovacího kmotra platí ustanovení jako pro kmotra při křtu (viz minulé číslo Světla). Stejně je to i s povinnostmi kmotra. Nemůže-li kmotr přijít k biřmování osobně, může jej někdo zastoupit. Avšak i bez kmotra je možné biřmování přijmout.

Během obřadu vztahuje biskup nad biřmovance ruce a vyprošuje jim sedm darů Ducha Svatého, na každého zvlášť klade ruce (znamená to, že na biřmovance sestupuje Duch Svatý) a značí je na čele olejem – křížem⁽⁶⁾ – znamením kříže. To je u této svátosti materie. Znamení kříže symbolizuje neohrožené vyznávání, které se očekává od biřmovaného křesťana. Olej je znamením pro boj, neboť ve starověku měli zápasníci ve zvy-

A na konci ještě modlitba

Modlitba je život duše. Bez modlitby duše umírá. Přesto se ve všedním dnu vynořují různé obtíže.

Už jste se dnes pomodlili? Ano? Nebo ne? Tak nějak mimochodem? Nebo jste si vědomě vyhradili čas a klid pro Něho: pro Boha, z jehož rukou všechno dostáváme? Toto poslední je krásné, ale není pravidlem pro každého z nás.

Asi to znáte. To a ono je naléhavé a najednou den končí a napadne vás, že jste se ještě nemodlili, nepozvedli své srdce ke svému Stvořiteli, ale spíše jste na Něho téměř zapomněli. A když by po vykonané práci zbyla chvilka pro modlitbu, je člověk tak unavený na to, aby se modlil! Snad jenom poslední, už poloospalý večerní pozdrav k nebi... a už usínáte. I když jsou bezpochyby v životě situace, kdy se nedá najít mnoho času pro modlitbu, nesmíme se vymlouvat a zapomínat na výzvu Pána: „Modlete se stále!“ (srov. Lk 18,1) Příkaz ke stálé modlitbě nám ukazuje nutnost modlitby, připomíná nám, že se jedná o přežití naší duše. Na tělo nezapomínáme a stále mu dáváme, co potřebuje k životu. Dýchání, pití, jídlo – bereme tyto úkoly s velkou samozřejmostí, takže se tělo vůbec nepotřebuje domáhat toho, co potřebuje.

U požadavků duše tomu tak často není. Ale ona k přežití potřebuje svého Tvůrce, s nímž se spojuje modlitbou. Modlitba je současně dýcháním duše. Často zapomínáme na absolutní nutnost modlitby pro náš nadpřirozený život, což má za následek, že modlitbu zanedbáváme, je povrchní, až úplně propadne do zapomnění. V takových okamžicích si má křesťan znovu uvědomit, že je vyzván, aby se chopil záchranného kruhu modlitby, aby nezahynul ve víru světa a tohoto času. Svátý Alfons rozhodně poznamenává: „Ten, kdo se modlí, bude jistě blahoslavený. Ten, kdo se nemodlí, bude jistě zavřeny. Všichni blažení přišli do nebe jenom skrze modlitbu. Všichni zavřeni jsou v pekle proto, že se nemodlili. Kdyby se naučili modlit, nebyli by zavřeni.“ (sv. Alfons z Liguori, *Moc modlitby*) Bůh chce jistě lidem darovat věčný život, ale milost k tomu se nám dává skrze modlitbu.

Kdo se vydá do školy modlitby, udělá zkušenost, že čím více se modlí, tím více získává zálibu v modlitbě. Čím méně se člověk modlí, o to těžší a nezáživnější modlitba je. Ovšem nestačí jenom mnoho se modlit: „Ve svých modlitbách nebudte mnohomluvní jako pohané.“ (Mt 6,7)

Modlitba není jako maraton, který se odběhá a hodí za sebe, nýbrž je to setkání s Trojjediným Bohem a s obyvateli nebe. Modlitbou dostáváme současně přístup k trůnu Božímu. Vědomí osobního setkání duše se svým Pánem je důležité, aby se modlitba nestala prázdným, bezmyšlenkovitým a mechanickým odříkáním formulí, které chceme rychle mít za sebou, a aby pro nás neplatila výtku: „Tento lid je při mně slovy a oslavuje mě svými ústy, ale jeho srdce je ode mne daleko.“ (Iz 29,13) Je dobré si stále uvědomovat, že při modlitbě pozvedáme svá srdce k „Pánu zástupů“ (srov. Iz 6,3), jehož nádhera otřásá anděly.

Aby byla modlitba plodná, je snaha o zbožnost rozhodující: „Dříve než se začneš modlit, připrav svoji duši a nebuď jako člověk, který pokouší Pána.“ (srov. Sir 18,23) To v důsledku znamená, ber vážně, že Bůh je přítomen! Být si toho vědom znamená zaujmout vnější postoj, který podporuje hnutí srdce. Protože právě proto, že modlitba je setkání, vyžaduje vedle ústní mluvené modlitby také tiché, uvážlivé naslouchání a pozornost před Bohem. Co bychom řekli o nějaké osobě, kterou jsme potkali a která nás nepřipustila ke

ku se před zápasem mazat olejem, aby mělo kluzké tělo a lépe vyklouzli protivníkovi z útočného chvatu.⁽⁷⁾ V životě křesťana jde ale více o duchovní boj. Před pokoncilní liturgickou reformou byla forma, tj. slova, která udělovatel biřmování říká během mazání olejem: „Znamenám tě znamením kříže a posiluji tě křížem spásy ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.“ Liturgická reforma změnila formu (slova) na: „Přijmi pečeť daru Ducha Svatého“, což odpovídá jedné formě používané v řeckém obřadu. Platné jsou samozřejmě obě. Forma pro biřmování není, tak jako u křtu, striktně dána a dle názoru mnoha teologů musí být pro její platnost vyjádřeno „poznámenání“ a „posílnění“. Proto jen „přijmi Ducha Svatého“ nestačí (protože Duch Svatý je přijímán ještě ve svátosti křtu a svěcení). Ještě bývá zvykem, že biskup udělí biřmovanci políček se slovy: „Pax tecum – Pokoj s tebou“. To ovšem nepatří k obřadu biřmování, nicméně je to symbol pronásledování a tupení, které musí křesťan snášet pro víru. Na závěr se nad všemi biřmovanci modlí a žehná jim.

(Pokračování)

Poznámky:

- (1) Kromě těchto pasáží z Pisma je tu i tradice církve.
- (2) Srov. P. Karl WALLNER, *Die sieben Sakramente*, St. Benno Verlag, 2013, str. 8.
- (3) Viz CIC, kán. 887.
- (4) Viz CIC, kán. 891.
- (5) Kánon 788 *Kodexu kanonického práva* z roku 1917 stanoví: „I když se udělení svátosti biřmování v latinské církvi příhodně odkládá na přibližně sedmý rok věku, možno ji nicméně udělit také dříve, očitne-li se dítě v nebezpečí smrti nebo zdá-li se to udělovateli z pádných a závažných důvodů být radno.“
- (6) Křížmo je směs olivového oleje a balzámu. Křížmo světil biskup na Zelený čtvrtek s ostatními svatými oleji. Olivový olej naznačuje milost Ducha Svatého, kterou biřmovanec bude posílněn k boji proti nepřítelům spásy. Balzám naznačuje, že se biřmovanci uděluje milost, aby se uchoval čistým od hnilyby hříchu a aby zbožným životem šířil vůni ctností. Znamení kříže na čele povzbuzuje biřmovance, aby bez bázně vynával srov víru v Ježíše Krista ukřížovaného. (Srov. František TOMÁŠEK, *Katechismus katolického náboženství*, Michael 2012, čl. 124)
- (7) Srov. P. Matthias GAUDRON, *Sedm pramenů milosti*, Dědictví svatováclavské, 2014, str. 32.

slovu? To platí také o modlitbě, abychom se ztišili a nechali mluvit Boha.

K přípravě duše na setkání s Bohem je významná také volba pokud možno příhodného času a vhodného místa pro zbožnost. Kdo si udělá čas pro Boha tenkrát, když nemá čas na nic „důležitějšího“, upadá do nebezpečí, že nebude stavět Boha na první místo v životě, jak nám říká první přikázání. Láska k Bohu vybízí člověka k tomu, aby přebýval rád u Boha a daroval mu „cenný“ čas, který by mohl použít také pro jiné věci. Když se například někdo modlí růženec jenom při jízdě autem, když nemůže zařizovat nic jiného, ten nemůže nikdy dosáhnout hlubokého bohatství této modlitby.

Nemůžeme se ovšem divit, že vždycy nastanou životní situace, v nichž je čas úzce omezen mnohotvárnými povinnostmi stavu. Pomysleme na úkoly otců a matek od rána do večera. V těchto napnutých časech nemá křesťan přesto zapomínat, že je vždycy povolán, aby modlitbou udržoval svoji duši při životě. Tady pomáhá stále znova si krátce Boha připomínat a volat k Němu: „Pane, požehnej moji práci“ nebo „sláva Bohu Otci“, nebo vyslat nějakou střelnou modlitbu. Kdo vyjádří střelnou modlitbou, že má v sobě touhu po přítomnosti Pána, ten zakusí, že se Bůh nedá překonat ve své velkodušnosti. Dá nám na základě naší touhy to, co by nám mohl dát, kdybychom mu mohli věnovat více času. Láska k Bohu dělá člověka vynalézavým: Dává nacházet příležitosti k soustředění před tváří Pána tam, kde jiní nevšímavě přecházejí, hnání spěchem života, do duchovní vyprahlosti.

Vedle vyhledání času má stejný význam vyhledání vhodného místa: „Když se pak modlíš ty, odeber se do svého pokoje, zavři za sebou dveře.“ (Mt 6,6) Těmito slovy chce Pán zabránit nejenom přístupu diváků při modlitbě, nýbrž pozvat také ke

ztišení na místě, kde člověka nemůže nic rozptylovat. Ten, kdo se při modlitbě nechce vyhýbat všednímu shonu, může se řídit příkladem sv. Kateřiny Sienské. Když se v jejím domě dověděli, že se zasvětila Bohu, vzali jí její vlastní pokoj a zahrnuli ji úkoly, aby už nemohla najít příležitost k modlitbě. „Starý nepřítel, jehož zálučné úklady toto všechno způsobily, posílil děvče s pomocí Boží právě tam, kde doufal, že je zlomí. Protože žádné z těchto opatření nemělo vliv na Kateřinu, která si vytvořila, vedena Duchem Svatým, ve svém srdci tajné místo. Toto nechtěla opustit kvůli jakékoliv vnější práci. Dříve, dokud ještě měla svoji vlastní komůrku, se zdržovala částečně v ní, částečně vycházela ven. Teď však, když si vytvořila komůrku ve svém nitru, kterou jí nikdo nemohl vzít, docházelo k tomu, že prodlévala stále v ní.“ (Rajmund z Capuy, *Život sv. Kateřiny Sienské*)

Ten, kdo se snaží vytvořit si čas a místo a před modlitbou se na okamžik zastaví, aby si uvědomil, že se staví před tvář Boží, vytvoří si dobré podmínky pro zbožnou modlitbu.

„Co ale, když se přesto rozptýluje, myšlenky utíkají na všechny strany, jenom ne k Bohu, nebo dokonce pocituje omrzelost?“ Taková „vyprahlost“ v modlitbě může mít více příčin:

Určitě d'ábel nemá žádnou radost z modlitby. Někdy křesťanovi modlitbu zoskliví tím, že ho v těchto svatých chvílích trápí, zcela ve smyslu, že se „možná nechá

od toho odvrátit“. Naší odpovědí na to je: Neúnavně pokračovat v modlitbě! Zlému nepříteli nechceme dělat žádné pomyslení. Proto se máme v takových zkouškách pokořit a rozhodně zůstat modlitbě věrní.

Často předchází pokroku na cestě k Bohu vnitřní boj v modlitbě. Svatá Jana Frémiot de Chantal žila po mnoho let ve velké vyprahlosti. Vytrvale se modlila dále a Bůh odměnil její věrnost korunou svatých. Neboť zkoušky v modlitbě chtějí modlicímu se pomáhat, aby se jeho láska k Bohu pročistila. Nemáme v modlitbě hledat útěchu, nýbrž Boha Těšitele. Kdo se modlí proto, že se cítí dobře, najde na konci sám sebe a nikoliv Pána. „Láska nespočívá ve slastných pocitech zbožnosti, nýbrž v rozhodnosti vůle líbit se Bohu ve všem.“ (sv. Tomáš Akvinský) Láska k Bohu roste v dobách očišťování – když nic necítíme, a přesto se vytrvale modlíme. Tehdy je naše láska k Bohu pravá.

Když jsme v modlitbě nedobrovolně roztržiti, není to žádný hřích. Pokračujeme dále v modlitbě, neopakujeme ji – nýbrž předejme naše slabé modlitby do rukou Matky Boží, která svojí přímluvou dokoná, čeho naše slabost nedosáhla.

Obtíže při modlitbě mohou být příležitostí k tomu, abychom se pokořili, místo toho, abychom vlastními silami mohli předstoupit před Boha, jak názorně ukazuje podobenství: „Farizeus stál a sám pro sebe se takto modlil: »Bože můj, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, vyřídíšu, nespravedliví, cizoložníci nebo také jako tenhle celník...« Celník stál opodál, neodvažoval se ani pozvednout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: »Bože můj, smiluj se nade mnou, hříšníkem!« Říkám vám: on odešel domů ospravedlněný, ten druhý nikoli.“ (Lk 18,11–14)

Postní doba nás chce oddělit od pozemských záležitostí, abychom měli více času pro ty nebeské. Využívejme tedy předvelikonoční doby pokání k intenzivní a vědomé modlitbě, snažme se vytvořit si podmínky pro zbožnost, abychom nechápali modlitbu jako dodatečnou zátěž ke všedním povinnostem, nýbrž aby byla odpovědí na pozvání Pána: „Přijďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a prohýbáte pod břemenem, a já vám ulehčím.“ (Mt 11,28)

*Z Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus 2/2016
přeložil -mp-*

Papež František vyhlásil při modlitbě Anděl Páně v neděli 4. února všechny věřící ke
**ZVLÁŠTNÍMU DNU POSTU A MODLITEB
ZA MÍR VE SVĚTĚ,
a to v pátek 23. února 2018.**

Obětovat se má tento den především za obyvatele Demokratické republiky Kongo a Jižního Súdánu.
Připojme se i my, čtenáři Světla!

Jak se Ježíš modlil?

Víme, jak se vlastně Ježíš modlil? To, že modlitba měla v životě Ježíšově důležitou roli, víme z Písma svatého. Ale obsah jeho rozhovorů s Otcem nám zůstává skrytý. Jak velmi poučných je těch pár náznaků v evangeliu, a přitom tak důležitých pro chápání křesťanské modlitby! Rozpracoval to Dr. Peter Dyckhoff ve své knize „Wie hat Jesus gebetet?“ Chronologicky prochází Ježíšův život a jedinečným způsobem podává jeho modlitbu jako příklad pro nás křesťany. Vyhledává nejprve jednotlivá místa v Písmu sv. v jejich významu pro působení Ježíšovo a obrací se pak k životní situaci věřících. Zde je několik výňatků ze závěrečné kapitoly této knihy.

Podstatnou částí života světa, do něhož se Ježíš narodil, byla modlitba. Od sestoupení Ducha Svatého na jeho Matku Marii až do jeho prvního veřejného vystoupení po 30 letech skrytého života v Nazaretě byl Ježíš stále provázen modlitbou.

Když měl Ježíš skoro třináct let – stalo se to během pouti o Velikonocích v Jeruzalémě –, začal se vnitřně vzdalovat ze života svých rodičů. Poznání o vůli jeho nebeského Otce se v něm vyjasňovalo, ba dokonce poukazuje na Toho nebeského v přítomnosti svého pozemského otce. Tím, že teď Ježíš mluví v modlitbě o „svém“ Otcí, vystupuje vědomě se svým vlastním životem před Boha.

V modlitbě odpírá pokušení a překonává zlo

Na konci 40denní postní doby zažívá Ježíš na vlastní kůži moc Zlého. Setkává se s ním s modlitbou, se slovem z Písma svatého. Jde buď o boj s protibožskými živly, nebo o spor se satanem. V rozjímavém klidu se obrací Ježíš v modlitbě na svého Otce. To se děje při příštím osoučování stejným způsobem. Ježíš se nedá vlákat na rovinu odpůrce, ale modlí se ke svému nebeskému Otcí.

Spontánním a jednoduchým způsobem odporovat každému pokušení je možné krátkou modlitbou, zaměřenou k Otcí a často opakovanou. Překonání Zlého se děje jenom modlitbou a přidržováním se Božího slova, které dává život. Takto vzniká ochranný val, takže žádné temné a zničující síly nemohou proniknout do nitra člověka.

Ježíš se vždycky vzdaluje od lidí, aby se v samotě modlil ke svému Otcí. On ví, že nemůže vyléčit všechny. Jako Bůh a současně člověk může na tomto světě zjevit jenom zlomky božské lásky. Ježíš

má odvahu k fragmentu, aby měl čas na modlitbu, v níž prosí o jednotu s Otcem.

Zvláště když jsme se vydali, potřebujeme ticho, abychom prožité zpracovali a abychom zejména v modlitbě odhlédli sami od sebe a dostali nové životní podněty.

Ježíš se modlí – vedle své pravidelné modlitby – navíc ve všech rozhodujících situacích svého života, aby dostal svému božskému poslání a zůstal mu věrný. Vždy znovu se stahuje zpátky, aby nabral sílu pro to, co bude následovat. Pro Ježíše je to možné v modlitbě, aby se bez mnoha slov ponořil do oceánu Boží lásky, aby dostal novou sílu výdrže a životní sílu.

Když se Ježíš dověděl o stěti svého přítele Jana Křtitele, byl tak hluboce zasažen a otřesen, že se chtěl uchýlit do samoty k modlitbě. Tisklo se však na něho mnoho lidí, takže musel nejprve splnit jiný úkol.

Při tvrdých ranách osudu je pochopitelné, že onen postižený by chtěl být nejdříve o samotě, aby mohl zhruba pochopit, co se stalo. Modlitba mu pomůže, aby se uklidnil. Někdy to však není možné, ponořit se ihned do modlitby, protože na nás čeká naléhavý úkol pomoci lidem, kteří na nás čekají. Musíme to přijmout, když se nejdříve musíme vzdát času osamění. Jako to udělal Ježíš při zázračném rozmnožení chlebě, tak máme také my splnit nejdříve úkol, být tu pro jiné, abychom se pak uchýlili do modlitby.

Pro Ježíše bylo důležité, aby významné události, které byly ohlášeny, vzal s sebou do posvátného prostoru modlitby. Jenom tak mohl být v souladu s Prozřetelností a s vůlí Boží, když dříve viděné nastoupilo.

Petrovo vyznání je pro Něho důležité, aby na tomto základě mohl učedníkům objasnit další cestu, která vedla nevyhnu-

telně skrze utrpení a smrt ke zmrtvýchvstání. Skrze svoji modlitbu cítí Ježíš, jak to bude dále a jaká slova musí použít.

Ve shodě s Otcem: „Buď vůle tvá!“

Když se Ježíš modlí k Otcí: „Velebím Tě“, sjednocuje se tím vnitřně s úmysly Božími a vyslovuje ve chvále jednotu s Boží vůlí. On vidí dopředu konec a čas spásy, stav věčného života, kdy už nebude žádná temnota ani satan. „Ježíšovo poděkování Otcí“ vzniká ze vzájemného poznání Otce a Syna. Ježíšova duše jásá nad poznáním společenstvím, protože jeho duše je v souladu s láskou Boží. Toto tvoří středobod a pramen veškeré Ježíšovy modlitby.

Při Ježíšových modlitbách dochází ke zjevení. Potom, co skončil svoji osobní modlitbu, předává svým učedníkům „Otče náš“. Předtím se stalo, že jeden z učedníků Pána prosil, aby naučil všechny učedníky správně se modlit. Ježíš zvolil svoji vlastní modlitbu jako prosbu učedníků, aby pak následovalo předání modlitby Páně.

Tím, že smíme Boha oslovovat „naš Otče“, nám dává Ježíš účast na svém vztahu k Bohu. To, co je nám ještě darováno, měl Ježíš už dříve: Naši modlitbou začíná být naše duše stále více proniknutá Duchem Božím a obraz Boží v ní se prosvětluje.

Ježíš vkládá do své modlitby k Otcí přímluvu za Petra, aby jeho víra nezhasla. Udělal to i za ostatní učedníky, aby nepodlehli nátlaku bezbožných mocností. Na moci modlitby musí vůle satanova ztroskotat. Ježíš prosí v modlitbě za své učedníky, aby jim byla v pokušení dána milost. Nikoliv aby byli pokušení uchráněni, ale aby se v pokušení osvědčili.

Ve většině případů nemůžeme životní okolnosti jiných lidí změnit. Co tedy vlastně pro ně můžeme udělat? Našimi přímluvnými modlitbami můžeme přednést před Boha veškerou jejich zátěž, vše, co jimi bylo uděláno, nebo co sami udělali. Modlíme se za ně v jejich zastoupení a prosíme za ně o odpuštění a uzdravení. Dáváme jim podporu tím, že jim věříme.

Modlitba Ježíšova v zahradě Getsemanské nám nejsilněji zjevuje, jak se Ježíš modlil. Modlil se, aby obstál na konci svého pozemského života, a jako u každé své modlitby, aby se na něm splnila vůle jeho nebeského Otce. Hrůzyplný strach ho zachvátil, když v modlitbě uviděl před

očima svoji smrt na kříži. Modlitba Ježíšova na Olivové hoře ukazuje – historicky podloženo –, jak se modlil.

Cesta pro všechny křesťany – základní rysy Ježíšovy modlitby

- Ježíš se pravidelně uchyluje k modlitbě do samoty a nedává nikomu, aby se účastnil jeho osobní modlitby.
- K modlitbě si volí stejné místo, jestliže je mu to možné – a také stejný čas.
- Ježíš zaujímá nejprve těsný a intenzivní kontakt se zemí, tím, že například klečí.
- Všechny své modlitby začíná oslovením Boha jako svého milovaného Otce. Aramejské slovo „Abba“ vyjadřuje tuto milující blízkost k Otci.
- Ježíš se zcela spoléhá na Otce a prosí Ho v plné odevzdanosti o to, aby se na Něm splnila vůle Boží.
- Do Ježíšovy modlitby vstupuje pocíťovaná přítomnost Boží: „Ty jsi můj Syn, já jsem tě dnes zplodil.“ (Lk 3,22) „Toto je můj Syn, Vyvolený, poslouvejte ho.“ (Lk 9,35)
- Ježíši hluboce ponořenému do modlitby v klidu a odevzdanosti vše zjevuje, aby, až se to začne dít, byl na to vnitřně připraven.
- Na moci zvroucnělé modlitby Ježíšovy ztroskotává a odráží se všechno protibožské.

• Opakovaným uchýlením se z deního života poskytuje si Ježíš jako Syn člověka vyšší horizont, větší nadhled, novou perspektivu a především větší schopnost vydržet.

• Také strachem zachvácená modlitba Ježíšova na Olivové hoře přechází v modlitbu čisté odevzdanosti Otci. Modlí se vroucně a opakovaně třetí prosbu Otčenáše, aby se na Něm stala Boží vůle.

• V odevzdání všech osobních očekávání vyjadřuje Ježíš stále znovu stejnými slovy, že ne jeho vůle, ale vůle Boží ať se stane.

• Strach, který ho dělí od Boha, od ostatních lidí i od něho samotného, mizí s báječnou zkušeností, že Bůh, Otec, je schopen také v nejhlubší lidské nouzi pomoci. „Tu se mu zjevil anděl z nebe a posiloval ho.“ (Lk 22,43)

• Tím, že se Ježíš sjednotil s Duchem Božím, zakusil, že je svým Otcem nekoněčně milován a ve všem je Jím nesen.

Lidský zármutek, který Ježíše na konci jeho života svazoval, nebyl schopen zastínit Ježíšovo vyzařování světla. Když Ježíš byl teď také navenek v mdlobách, přesto jeho duchovní síla nebyla zlomena.

Propastného utrpení a umírání Ježíšova se účastnil celý vesmír. Z temnoty smrti se obracel v poslední modlitbě odevzdanosti k Bohu: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ (Lk 23,46) Ježíšův život, utrpení a umírání byly naplněním dokončené modlitby. Bylo to proniknuto jistotou, že u Boha, jeho Otce,

čeká na něho život. Jak to Ježíš učinil už jako dvanáctiletý, tak staví také ve svém umírání svého Otce do středu.

Tak jako přišel anděl k Marii na začátku Ježíšových událostí, když se modlila, tak uzavírá Ježíš svůj pozemský život s modlitbou odevzdanosti. Individuální existence Ježíšova znamená úplné vyvlastnění. On přechází v jednotě se svým Otcem do jeho nebeské slávy.

Z Kirche heute 6/2017 přeložil -mp-

Evropský soud pro lidská práva: Zelená pro Ježíše a Marii v reklamě

Evropský soud pro lidská práva prohlásil za legitimní užívání náboženských symbolů v reklamě a odsoudil Litvu za pokutování oděvní firmy, která použila zobrazení Ježíše Krista a Panny Marie na reklamních billboardech a v internetové reklamě, propagujících její výrobky. Podle štrasburských soudců pokuta udělená za „urážku veřejné mravnosti“ porušila „svobodu projevu“ zmíněné firmy. Rozsudek Evropského soudu pro lidská práva z 30. 1. 2018 (viz <https://hudoc.echr.coe.int>) se vztahuje k událostem z roku 2012, kdy litevská společnost *Sekmadienis Ltd* zahájila reklamní kampaň, ve které použila fotografie muže a ženy se svatozáří, jasně odkazující k Božímu Synu a jeho Matce, byť v nekonvenční podobě. Potetovaný Ježíš ve stylu hippies má na sobě pou-

ze džíny, zatímco nad ním stojící a taktéž potetovaná žena v bílých šatech s bizarním kloboukem má kolem zápěstí obtočený perlový náhrdelník stylizovaného růžence. Plakáty doprovází nápis: „Ježíši, to jsou kalhoty!“, „Maria, to jsou šaty!“ a „Ježíši a Maria, co to máte na sobě!“

Reklama vzbudila řadu protestů, které shromáždila litevská Agentura na obranu práv spotřebitelů. Ta po konzultaci s Litevskou biskupskou konferencí a Agenturou pro regulaci reklamy rozhodla, že reklama nerespektuje náboženské citění a uráží veřejnou mravnost. Firma byla vyzvána k zaplacení pokuty 580 euro, ale odvolala se ke štrasburskému tribunálu. Podle litevských soudců bylo užití symbolů Ježíše a Marie „nepatřičné a zkrátilo jejich význam“ v zemi, „kde podstatná část

populace sdílí křesťanskou morálku“. Evropský tribunál pokládá tuto argumentaci za „vágní a nedostatečnou k vysvětlení toho, proč by odkaz k náboženským symbolům v reklamě byl urážlivý, s výjimkou toho, že nejsou užity k náboženským účelům“. Štrasburské soudce navíc nepovažují zmíněné reklamní vyobrazení za „úmyslně urážlivé či profánní“. V rozsudku hájí oděvní firmu, která „užívá Ježíšova a Mariina jména nikoli v náboženském smyslu, nýbrž jako emotivní citoslovce běžné hovorové litevštiny s cílem vyvolat komický účinek“. Tím ale nepřímou připouští rouhání, protože většina adresátů reklamy dosud vidí v Matce Boží a jejím Synu ikony hodné úcty, a nikoli zsměšnění.

Zdroj: www.radiovaticana.cz

Ani oko nevidělo... (15)

Hlava XV.

O STUPNÍCH BLAŽENOSTI OSLAVENÝCH SMYSLŮ

Vidění a požívání Boha v blaženém patření není ještě celým štěstím člověka; i naše smysly – právě tak jako náš duch – mají být povzneseny vysoko nad své nynější schopnosti. Také ony budou v nebi nadpřirozeně zdokonaleny, budou mít velmi jemnou vnímavost a moc skýtat duši požitky, a to podle zásluh, které si získáme svatostí života. *Ti, kdo vedli světlejší život, jsou nejen vroucněji spojeni s Bohem, nejen dokonaleji přetvořeni v Něho tím, že jsou hojněji účastni jeho božské přirozenosti, ale i jejich smysly jsou oslaveny a mají schopnost radovat se daleko více než ti, kdo se dopracovali menší ctnosti.* Proto nejvyšší v nebi budou svými oslavenými smysly vnímat daleko více radostí než ti, kdo nežili tak svatě.

Kdyby se vám například řeklo, že hudebník, který sice nikdy nesloužil Bohu, ale před smrtí obdržel milost obrácení, bude pro svůj hudebně vzdělaný sluch mít mnohem více požitků z nebeské hudby nežli Panna Maria, apoštolové, mučedníci a svaté panny, celá vaše duše by se proti takovému tvrzení vzepřela. Usuzovali byste takto: Je-li nebe odměnou za nadpřirozenou ctnost, tak ti vyvolení, kteří Boha na světě více milovali, dokonaleji Mu sloužili a úplněji se Mu obětovali, mají požívat vyšší blaženosti, větších radostí, ať ty požitky pocházejí přímo od Boha, anebo z tvorů.

A měli byste pravdu. Je tomu tak skutečně. *Kdo jsou výše v nebi, mají nejen větší povznesení ducha, ale i jejich smysly budou jemnější a bystřejší, a proto schopnější vnímat jemnější požitky z předmětů.* Budou vidět, slyšet a jinak požívat radosti z tvorů, které připravila Všemohoucnost, aby oblažila smysly svých dítek; ale nebudou všichni mít požitek stejně veliký. *Každý dostane svou míru radostí podle nadpřirozené dokonalosti smyslové, které si zasloužil svatým životem.*

Představte si, že probíhá veliký koncert v kostele, kde jsou shromážděni lidé všech společenských tříd. Všichni slyší

hudbu i zpěv a všichni z toho mají nějaký požitek. Ale mají všichni stejnou míru radosti? Jistě ne. Mohli bychom si pro lepší názornost rozdělit velké shromáždění na troji třídu posluchačů. V *první třídě* jsou ti, kteří mají málo hudebního sluchu anebo ho vůbec nemají, a proto jim hudba skýtá jen málo požitku. Do *další třídy* vřadme ty, kteří mají dobrý přirozený hudební sluch, ale nikdy ho nevzdělávali. Jistě mají mnohem větší potěšení než posluchači první skupiny. *Třetí třída* se konečně skládá z těch, kteří nejenže mají přirozené nadání k hudbě, ale také je zdokonalovali trpělivým a usilovným studiem. Tito mají požitek největší. Snadno rozeznávají každý nástroj i každý hlas i v nejspletitější harmonii; mají vzácný požitek zvláště z těch hudebních částí, ze kterých posluchač hudebně nevzdělaný čerpá málo požitku anebo nic, protože hudba je pro něho příliš „vědecká“.

Zde mají všichni týž předmět požitku. Všichni posluchači slyší týž koncert, a přece jaké rozdílů v míře požitků u každého jednotlivce! Rozdělili jsme si všechny posluchače do tří tříd, ale ve skutečnosti každý je samostatnou třídou, protože ani dva z nich, ať hudebně vzdělaných, anebo nevzdělaných, nemají tutéž míru požitků. Každý vnímá svůj zvláštní osobní požitek podle stupně vývoje svých schopností.

Tak je tomu i v nebi. Všichni svatí slyší nádhernou hudbu, ale nemají z ní všichni stejný požitek. *Každý se raduje podle svého osobního zdokonalení, které je mu v nebi dáno jako část jeho odměny.* A poněvadž odměna je vyvoleným udílěna podle svatosti jejich pozemského života, raduje se nejsvětější z nich z nebeské hudby nejvíce. To platí ovšem i o jiných smyslech. Všecy jsou zjemněny a zdokonaleny podle toho, jak svatě člověk žil. *Proto, i kdyby byl člověk sebedanějším a sebezvdělanějším v hudbě, ve hvězdářství, ve filosofii, v básnictví nebo v jiných pozemských vědách a kdyby byly jeho smysly sebestřejší a dokonalejší, nebude mít v nebi proto více požitků, když své schopnosti nezavětil službě Boží.*

Na tuto pravdu nesmíte nikdy zapomenout. Snad se někteří vážení a jemně vzdělaní lidé domnívají, že jejich větší nadání

a výchova je uschopní, aby se mohli více radovat z nebeské blaženosti než ti, kteří nejsou tak nadaní anebo pro chudobu nemohou své nadání rozvíjet studiem. To je velký omyl. A chudí, kteří zde již tolik vytrpěli pro své nízké postavení, by měli právo stěžovat si a naříkat, že i v nebi jsou vzdělané třídy nad nimi. A to jen pro vyšší vzdělání a pro přirozené výsady. Pamatujme však, že Bůh může a chce povznést každého k radostem nebeským podle svatosti života, a ne podle přirozených výhod, které kdo měl na tomto světě.

Ale ačkoliv přirozené nadání není v nebi samo o sobě odměňováno, a vyvolení nemají jen pro ně více slávy a radosti, je přece něco docela jiného, *jestliže se přirozené nadání zdokonalovalo pod vlivem milosti Boží a bylo zasvěceno Bohu nadpřirozenými pohnutkami.* V takovém případě budou jistě odměněni vyšším stupněm slávy a schopností radovat se. Proto filosofové, teologové a jiní učené lidé, kteří studují ke cti a slávě Boží, básníci, kteří opěvují Boha a jeho svaté, hudebníci, kteří věnují své nadání duchovní skladbě, mužové a ženy, kteří své vlohy i svůj život zasvěcují výchově mládeže, ti všichni budou odměněni zvýšenou schopností radovat se, protože *čistým úmyslem učinili své nadání nadpřirozeným a rozvíjeli je k slávě Boží a pro spásu duší.* Boháč jistě nebude v nebi výše pro větší bohatství, ale mohl by zvětšit svou věčnou slávu, kdyby svého bohatství prospěšně užíval, kdyby je například odkázal ve prospěch vdov a sirotků, nebo vystavěl ústav pro výchovu chudých dětí, kdyby přispíval ke zvětšení krásy a nádhery chrámů Páně a podobně změnil své bohatství v prostředky, kterými si možno získat vysoký stupeň slávy v nebi. Tak i vy, jste-li bohatí, nadaní a máte-li vysoké vzdělání, ačkoliv se nemůžete dostat výše do nebe jen pro tyto přirozené výhody, můžete přece *velice zvýšit svou nebeskou slávu skutky lásky k chudině, vyučováním nevědomých, psaním anebo překládáním dobrých knih, tím, že kupujete nebo půjčujete chudině takové knihy nebo i jinak používáte svého společenského postavení ke zvýšení zbožnosti a oslavujete Boha přirozenými prostředky, jimiž vás tak štědrě obohatal.*

Ale snad se otážete: Nezpůsobí tyto různé stupně slávy závist a tím nešťastí u nižších oslavenců? Nebudou králové a královny nebo jiní velcí lidé tohoto

světa nešťastní, když spatří chudé v nebi nad sebou, když ty, o nichž se domnívali, že s nimi nemohou mluvit, aby se tím neponižovali, uvidí mnohem výše nad sebou v lesku slávy? Odpovídám, že dosáhnou-li králové, královny a jiné velké osobnosti tohoto světa nevýslovného štěstí, že budou přijati do nebe, jistě nebudou závidět větší slávu těm, kteří byli dříve nižší než oni.

V nebi není závidět. Kdybychom připustili, že by v nebi byla možná závist, bylo by veta po nebeském štěstí. *Neboť pak by nikdo nemohl být šťasten.* Nejnižší by záviděli štěstí těm, kteří jsou trochu výše, vyšší by záviděli nejvyšším, nejvyšší pak Panně Marii. Matka Boží by zas byla nešťastná, že nemá slávu hypostatického spojení, kte-

ré je výsadou Ježíše Krista. Nesmyslnost takové myšlenky je dostatečnou odpovědí. *Každý z nebešťanů je spokojen se svým vlastním údělem, protože se k němu nejlépe hodí.* Svátý Augustin praví: „Když vysoký muž a malý chlapec jsou oděni v šat ze stejné drahocenné látky, oba jsou úplně spokojeni. Chlapec nezávidí ani není nešťasten, že muž má více látky na šatech než on, a jistě by s ním nechtěl měnit.“ Tak je tomu i v nebi. Každý je spokojen se svým stupněm slávy, protože se hodí právě pro něho a ukáží všechny rozumné touhy jeho přirozenosti. Nižší nejen nezávidí a jsou úplně spokojeni se svým stupněm slávy, ale oni se *i radují z větší slávy druhých.* Vidí totiž, že si té vyšší slávy v nebi zasloužili hrdinskými ctnostmi.

Začni tedy opravdu žít svatě, protože si tím zasloužíš co nejvyšší blaženost. Pár dní práce a námahy, několik dní sebezáporu, krátké strádání, a potom nerušené spojení s Bohem a radost z Něho a z jeho krásných a čistých tvorů na věky! Takové odměny se nám dostane, budeme-li konat ctností a vytrváme-li až do konce.

(Pokračování)

Z knihy F. J. Boudreaux S.J.: Ani oko nevidělo... Přeložily a vydaly sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie v Přerově. Výtiskla Společenská knihtiskárna v Přerově v roce 1934. Imprimatur Olomucii, die 9 Aprilis 1934, Dr. Joan. Martinů, vicarius generalis. (Redakčně upraveno)

Potkala jsem Toho, který mě stále miloval!

Setkání svého života jsem ani neočekávala, ani neměla v úmyslu, ani si je nepředstavovala. A toto setkání změnilo všechno, průběh mého života a plány, které jsem si dělala, už nebyly stejné...

Byla jsem vdaná, 33letá a právě jsem porodila svého syna. Všechno probíhalo dobře a byla jsem nejšťastnější matkou na světě. Jaký podivuhodný dar! Já sama jsem byla jedinou dcerou a moje maminka žila s námi. Můj muž si jí vážil a akceptoval ji. Měla za sebou velmi pohnuté a osamělé manželství. Můj otec o ní nechtěl nic vědět a jednoho dne ji vyhodil z domu. Trpěla a tisíckrát odpustila, ale nebylo jí to nic platné. Můj otec chtěl vést svůj život... U nás a u svého vnuka našla znovu radost ze života.

My čtyři jsme tvořili malou rodinu. Můj muž byl jiného vyznání a byli jsme oddáni jenom na úřadě. Já jsem pocházela z katolické rodiny, ale s přibývajícím věkem jsem se církvi vzdalovala a pohybovala se k opačnému břehu. Ztratila jsem se v povrchním a bezbožném světě.

Moje srdce tím netrpělo, všechno probíhalo dobře. Práce, zdraví, pěkná rodina, bezvadná matka. Nekladla jsem si žádné otázky o Bohu kromě těžkých okamžiků, ale potom jsem se rychle ponořila do svého obvyklého života: cestování, úspěch, a dokonce trošku slávy. Kde jsem byla? Byla jsem matka, která lpěla úplně na svém maličkém dítěti. Moje dítě bylo středem mých zájmů, potom následova-

la práce a kariéra. Často jsem pociťovala nepřítomnost svého otce. Byl daleko pryč od nás a neměli jsme k němu žádný dobrý vztah.

Jednou se všechno ztmělo

Po období únavné práce (pracovala jsem v noci společně se svým mužem v oblasti hudby a vstávala brzy ráno, abych byla se svým synem), v němž jsem se vydala na maximum ze svých tělesných a psychických možností – tehdy přišel ten den. Potřebovala jsem zotavení! Měla jsem mnoho odpovědnosti a nedostávala dostatek opory od svého muže...

Ten den přišel jako úder tympánů. Bylo to 13. dubna. Byla jsem se svoji rodinou v obývacím pokoji, když se se mnou všechno ztmělo. Bylo to, jako bych byla svázána cizí mocí. Měla jsem pocit hrůzy, strachu, negativních myšlenek. Co se se mnou stalo? Ještě nikdy ve svém životě jsem neměla takový strach. Chtěla jsem křičet, ale přesto jsem se ovládla. Nechtěla jsem zatěžovat svoji rodinu, ale potrebovala jsem vzduch. Chtěla jsem ihned zmizet a zapomenout na toto agresivní vzplanutí, které se mě tak silně zmocnilo.

Můj Bože! Bylo to, jako bych padala do hluboké prázdné díry, bez jakékoliv naděje pohlédnout nazpět, abych znovu vyšla

ven. Ten sestup byl dlouhý a vzbuzující úzkost. I když všechno okolo mne zůstalo jako dříve, moje duše se dusila. Trápily mne myšlenky, které mě dosud v životě nikdy nenapadly... Nebyla jsem již stejným člověkem. Ta noc byla nejhorší v mém životě. Nemohla jsem už spát a příští den jsem měla smutné povědomí, že se mi stane něco strašného.

Tento strach trval měsíc. Nic jsem nejedla, nemohla jsem zvládnout věci všedního dne, byla jsem stále ponořena do strachu. Řekli mi, že mám depresi a že je to normální. Nikdy předtím jsem nic takového neměla!

Můj muž a moje matka byli velmi zarmoucení, ale nemohla jsem nic dělat. Jenom zázrakem jsem mohla plnit svoje povinnosti matky vůči svému synu. Pokud to šlo, skrývala jsem před ním svůj duševní stav. Podařilo se mi mít to pod kontrolou, a byla jsem dokonce překvapená, jak se mi to podařilo, že jsem vůči němu zůstala bdělá, přítomná a optimistická. Jakmile jsem ale byla sama se sebou, začalo utrpení znovu. Ano, můj život se vyprázdnil. Především jsem byla smutná z toho, že jsem nebyla tím člověkem, jakým jsem bývala, plným elánu a radosti ze života. Chybělo mi to tak velice, že jsem to, co jsem bývala, už nechtěla najít!

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Měsíc poté mi lékař předepsal antidepresiva, která jsem užívala, i když jsem se obávala, že se můžu stát závislou. Po čtyřech měsících jsem léky vysadila a byla jsem si vědoma následků. Věděla jsem, že se s tím musím vyrovnat jiným způsobem, i když mi léky pomohly a daly povzbuzení. Ale věděla jsem, že to není řešení.

Řešení bylo v mých rukou: modlitba růžence

Když jsem jednou večer pociťovala známou stísněnost, vzala jsem do ruky růženec. Věděla jsem trochu, jak to „funguje“..., ale ne příliš dobře. Přesto jsem se jej modlila a dívala se přitom k nebi. O několik dnů později mi zavolala jedna kamarádka a navrhla mi, abychom se u ní doma pomodlily růženec. Ihned jsem souhlasila. Ten den jsem se naučila modlit se všechny modlitby, jak se patří. Zdrávas, Otčenáš plynuly z mých úst, jako by mi chtěly říci všechno, co jsem nevěděla... Nalezla jsem zdraví a poprvé také naději. Cítila jsem, že řešení bylo v mých rukou... modlitba růžence!

Bylo to jako volání o pomoc, jako nová píseň v mém repertoáru, ale šlo to ze srdce. Objevila jsem nový svět, který jsem vůbec neznala. Tyto modlitby byly tak hluboké a tak krásné. Toto mluvení se srdcem jsem znala jenom z filmů. Nevěděla jsem, že je možné takové spojení mezi Bohem a člověkem. Že je možné s Ním mluvit jako s vlastním otcem a že tak krásná a něžná Matka naslouchá našim starostem.

Po několika dnech jsem se zamilovala do tváře ženy na obalu knihy, která byla vystavena ve výkladu, a která darovala svůj život Bohu: Matky Terezy z Kalkaty..., první světice, která se dotkla mého srdce.

Proč tato celá oblast života nebyla nikdy částí mne samé? Bylo mi líto, že jsem byla v tomto stavu, ale stála jsem před „výzvou“. Před jakou výzvou?

To všechno se mi stalo, protože jsem opustila Boha

Jednou přišla za mnou po mši šarmantní a usmívající se paní a vzájemně jsme se představily. V ten den se stal zázrak. Tato skvělá žena mi ukázala cestu, kterou se ubírají jenom milácci Páně. Vyprávěla mi o zpovědi! Přiznám se, že jsem v tom okamžiku nevěděla, jak to probíhá. Už jsem nevěděla, kolik let jsem prožila bez zpovědi. Vyprávěla mi o celém svém životě, kte-

stavěla archa. Jen několik osob, celkem osm, se v ní zachránilo skrze vodu. Voda, která tehdy byla předobrazem křtu, i vám nyní přináší spásu. Ne že by křest smýval špínu z těla, ale vyprošuje nám u Boha, aby bylo čisté naše svědomí, a působí to zmrtvýchvstání Ježíše Krista. On se odebral do nebe, je po Boží pravici a jsou mu podřízeni andělé, mocnosti i síly.

Evangelium - Mk 1,12-15

Duch vyvedl Ježíše na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana, žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili.

Když byl Jan Křtitel uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. obraťte se a věřte evangelium!“

rý se podobal mému životu a enormně mě fascinoval. Dotklo se mě křehké světlo, aby mě uzdravilo, aniž bych si byla toho vědoma: Setkání s Bohem bylo tady!

Začala jsem chodit do kostela. Mše se mi stala hlubokou potřebou. Při přijímání jsem vždycky plakala. Mým zamilovaným čtením se staly duchovní knihy a životopisy svatých. Cítila jsem, jak se moje duše den za dnem proměňuje... Teď jsem věděla, že všechno, co se mi stalo, se stalo proto, že jsem opustila Boha a On zaklepal na moje dveře... Věta svatého Pavla: „Všechno mohu v tom, který mě posiluje“, se stala mojí oblíbenou větou. Pomohla mi překonat všechny překážky, které stály v cestě mému srdci. Nic mě nemohlo odradit od této krásy. Někdy jsem měla pocit, že se dotýkám nebe... Už jsem nebyla sama.

Zpověď byla nejtvrdějším krokem, ale byla tak osvobozující a mocná! Vždycky jsem měla pocit, že na mých zádech spočívá velká zátěž! Přešly měsíce, kdy denní modlitba a kontakt s Bohem byly jako vzduch, který dýcháme - požadavek a touha, protože jsem věděla, že jsem se v tomto okamžiku mohla cítit úplně uzdravená. A cítila jsem se dokonce lépe než dříve: Ježíš mne zval za ruku a já jsem byla nejprivilegovanější ženou na zemi. Jak krásné bylo, objevit Ho před svatostánkem nebo při klanění! Bylo to pokaždé dojemné setkání. Všechno moje utrpení postupně zmizelo. Prošla jsem dlouhou cestou zpátky a mojí rodině se dostalo milosti. Potkala jsem Toho, který mě stále miloval!

Vím a jsem přesvědčena, že bez Boha není žádného štěstí

Mezitím zemřela moje matka, ale moje bolest nad tím nebyla zoufalá. Měla jsem svoji maminku tak ráda, že jsem myslela, že budu muset zemřít, až ji ztratím. Přesto se uskutečnil její odchod s jasnou odevzdání, přes její těžké onemocnění.

Náš syn měl deset let a já jsem se cítila jako šťastná matka. Vyprávěla jsem mu o svém setkání s Ježíšem, o kterém jsem chtěla mluvit s každým. Byla jsem depresí podrobena zkoušce a dnes mohu potvrdit, že je možné se z tohoto strašného utrpení uzdravit, když necháme na svém místě jednat Boží lásku. Stal se div a proměnil můj život více, než jsem se odvažila doufat.

Nic není u Boha nemožného, nic! Mohla jsem tento div pozorovat také u svého muže a u zbytku svojí rodiny. Vím, a jsem o tom přesvědčena, že bez Boha není žádného štěstí.

Díky nebeské Matce a všem svatým, kteří se přimlouvali, protože jsem je velmi prosila, bez únavy a bez ztráty odvahy. Cítila jsem, že tento den přijde, ale Boží čas není našim časem.

Kež by bylo toto svědectví podanou rukou pro každého, kdo ztratil všechnu naději, protože si s námi život zle zahrává. Skutečnost je často hodně krutá. „Otevřete svá srdce, nemějte strach,“ říkal svatý Jan Pavel II. Víra nás zachrání, víra otevírá dveře, které my neznáme, víra uzdravuje! Bůh vyslyší vždycky toho, kdo Ho volá plný víry. On nenechá své děti bez odpovědi. My se od Něho rychle odvracíme, ale On čeká, protože nás velmi miluje. Ježíš za nás zaplatil, jak bychom neměli zaplatit radostí? Děkuji, Pane, za to, co jsi udělal v mém životě! Děkuji, Pane, za všechno, co jsi udělal v životě těch, kteří budou číst moji zprávu, protože jsi podivuhodný. Pane, budu Ti děkovat až do konce svého života.

„Ve své tísní jsem volal k Hospodinu, on mě vyslyšel, dal mi volnost.“ (Ž 118,5) Amen!

M. A.

Z Maria heute 10/2017 přeložil -mp-

Pondělí 19. 2. 2018

6:05 Klapka s ... (34. díl): Vladimírem Císařem **7:10** V pohorách po horách (15. díl): Violík **7:25** Jde o život (3. díl): Modlitba II. **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Rok 2017 s papežem Františkem **10:05** Za závojem **11:05** Léta letí k andělům (7. díl): František Lízna – jezuita s františkánskou spiritualitou **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Královna a Matka Chorvatů **13:35** Funny Fellows na Mohelnickém dostavníku 2013 [P] **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (12. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **15:00** Noční univerzita: Mgr. Daniel Kroupa, Ph.D. – Svoboda slova – zdroje a meze [P] **16:00** V souvislostech (217. díl) **16:25** Terra Santa news (281. díl): 14. 2. 2018 **16:45** Dům nejen ze skla **17:50** Můj chrám: Mgr. Andrea Růžičková, herečka a modelka, v kostele Nejsvětějšího Srdce Páně, Praha **18:10** Víra do kapsy **18:30** Bible pro nejmenší: Desatero přikázání **18:35** Sedmihlášky (75. díl): Zeleňaj sa, zeleňaj **18:40** Putování Modrou planetou: Chile a Patagonie **19:20** Vezmi a čti: Únor 2018 [P] **19:40** Ars Vaticana (4. díl) **20:00** Stíny nad Libavou **20:35** Portréty krajiny [P] **21:05** Music4mation **21:30** Živě s Noe **22:05** ARTBITR – Kulturní magazín (51. díl) [P] **22:15** Noční univerzita: Alexander Tomský – Současná a budoucí společenská štěpení **23:30** Kulatý stůl: Vděčnost **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 20. 2. 2018

6:05 Má vlast: Jedlí **7:10** Pod lampou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Exit 316 (34. díl): Kluci a holky **9:45** Muzikanti, hrajte **10:15** Noční univerzita: Alexander Tomský – Současná a budoucí společenská štěpení **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Stalingradská Madona **13:10** Ars Vaticana (4. díl) **13:20** V pohorách po horách (15. díl): Violík **13:35** V souvislostech (217. díl) **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Kulatý stůl: Vděčnost **16:10** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Stromu zbývá naděje **16:35** Jak potkávat svět (57. díl): S Martou Kubišovou **18:00** Noeland (24. díl) **18:25** Sedmihlášky (75. díl): Zeleňaj sa, zeleňaj **18:30** Bible pro nejmenší: Balaam **18:40** Animované příběhy velikánů dějin: George Washington (1732–1799) **19:10** Libanonský odkaz **19:30** Zpravodajské Noeviny (933. díl): 20. 2. 2018 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **21:05** Řeckokatolický magazín (143. díl) [P] **21:20** V pohorách po horách (6. díl): Radhošť **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Cvrlikání (57. díl): Jan Řepka **23:15** Terra Santa news (281. díl): 14. 2. 2018 **23:35** Don Rua – nástupce **0:05** Klapka s ... (34. díl): Vladimírem Císařem **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 21. 2. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (933. díl): 20. 2. 2018 **6:25** Klapka s ... (38. díl): Milanem Michálkem **7:30** Smysl utrpení **7:45** Noční univerzita: Mgr. Daniel Kroupa, Ph.D. – Svoboda slova – zdroje a meze **8:45** Ars Vaticana (4. díl) **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Janáčkův máj – 40. ročník Mezinárodního hudebního festivalu: Klenoty evropské opery s Adamem Plachetkou **11:00** Nikaragua – Matka všech **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Portréty krajiny **13:20** Exit 316 (34. díl): Kluci a holky **13:40** Vezmi a čti: Únor 2018 **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Jánošíkove dni v Terchovej 2014: „Prechádzky po kraji“ **16:00** Zpravodajské Noeviny (933. díl): 20. 2. 2018 **16:20** Víra do kapsy **16:35** ARTBITR – Kulturní magazín (51. díl) **16:50** Po volání: s jezuitou z Brna **17:55** V pohorách po horách (11. díl): Baníkov – Roháče **18:10** Můj Bůh a Walter: Člověk **18:30** Bible pro nejmenší: Poslední večere **18:35** Sedmihlášky (75. díl): Zeleňaj sa, zeleňaj **18:45** Můj chrám: Mgr. Andrea Růžičková, herečka a modelka, v kos-

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

tele Nejsvětějšího Srdce Páně, Praha **19:00** Bělorusko – Květ mezi trny **19:30** Terra Santa news (282. díl): 21. 2. 2018 [P] **20:00** Večer chval (67. díl): schola Ostrava-Prívov [L] **21:15** BET LECHEM – vnitřní domov (7. díl): Bogdan Sikora – minorita, provinciál **21:30** Živě s Noe [L] **22:05** Noční univerzita: Petr Ocknecht – Hmyz na talíři [P] **23:40** Music4mation **0:05** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (12. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **0:25** Staňte se solí **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů

Čtvrtek 22. 2. 2018

6:05 Putování Modrou planetou: Chile a Patagonie **6:40** BET LECHEM – vnitřní domov (7. díl): Bogdan Sikora – minorita, provinciál **6:55** Bača Milan od Juraja do Šimona **7:20** Cesta k andělům (102. díl): Jan Suk – literát, vnuk a pravuk Josefa Suka a Antonína Dvořáka **8:15** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Stromu zbývá naděje **8:40** Terra Santa news (282. díl): 21. 2. 2018 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Dětská Bible **9:35** Velehrad v době nesvobody **10:00** Kulatý stůl: Vděčnost **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Má vlast: Jedlí **13:30** Muzikanti, hrajte **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Pro vita mundi (54. díl): Lucie Pracná **15:15** Pastýř na člunu **15:35** Credo: korouhve Karla Rechlíka **16:00** Zpravodajské Noeviny (933. díl): 20. 2. 2018 **16:35** V pohorách po horách (15. díl): Violík **16:45** Ars Vaticana (5. díl) **17:00** Stalingradská Madona **17:55** Animované příběhy velikánů dějin: George Washington (1732–1799) **18:25** Sedmihlášky (75. díl): Zeleňaj sa, zeleňaj **18:30** Bible pro nejmenší: Ježíšovo vzkříšení **18:35** Vít Kašpařík, koncovyky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje [P] **19:00** Večere u Slováků: 2. neděle postní [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (934. díl): 22. 2. 2018 [P] **20:00** U VÁS aneb Festivalové kukátko (21. díl): Rožnovské slavnosti 2017 [P] **21:05** Můj chrám: Mgr. Andrea Růžičková, herečka a modelka, v kostele Nejsvětějšího Srdce Páně, Praha **21:30** Živě s Noe [L] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny (934. díl): 22. 2. 2018 **0:30** Můj Bůh a Walter: Člověk **0:45** CHKO České středohoří: Milešovka – Velemlín a okolí **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 23. 2. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (934. díl): 22. 2. 2018 **6:25** Můj chrám: Mgr. Andrea Růžičková, herečka a modelka, v kostele Nejsvětějšího Srdce Páně, Praha **6:40** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (12. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **7:00** Funny Fellows na Mohelnickém dostavníku 2013 **7:25** Noční univerzita: Petr Ocknecht – Hmyz na talíři **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Mikroregion Třemšín (2. díl) **9:30** Outdoor Films se Sašou Rývolovou (23. díl): Cestovat může každý a na věku nezáleží **11:00** Portréty krajiny **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** BET LECHEM – vnitřní domov (7. díl): Bogdan Sikora – minorita, provinciál **13:10** Kněz Slanina **13:45** Ars Vaticana (5. díl) **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Pro vita mundi (137. díl): PhDr. h.c. Pavel Žák **15:20** Putování Modrou planetou: Chile a Patagonie **16:00** Zpravodajské Noeviny (934. díl):

22. 2. 2018 **16:20** Andělka **17:00** Buon giorno s Františkem **18:05** Víra do kapsy **18:25** Sedmihlášky (75. díl): Zeleňaj sa, zeleňaj **18:30** Bible pro nejmenší: Soslání Ducha Svatého **18:40** Otec Karel Tinka, SDB **18:55** Dobrý muž ze Saratova **19:30** V pohorách po horách (15. díl): Violík **19:40** Mikroregion Třemšín (1. díl) **20:00** Noemova pošta: Únor 2018 [L] **21:30** Živě s Noe [L] **22:05** Večere u Slováků: 2. neděle postní **22:30** Stalingradská Madona **23:20** Mezi pražci (65. díl): Únor 2018 **0:10** Výpravy do divočiny: Za pandami a koalami **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 24. 2. 2018

6:05 Klapka s ... (106. díl): Martem Eslemem a Davidem Surým **7:25** BET LECHEM – vnitřní domov (7. díl): Bogdan Sikora – minorita, provinciál **7:40** Vezmi a čti: Únor 2018 **8:00** Noeland (24. díl) **8:25** Sedmihlášky (75. díl): Zeleňaj sa, zeleňaj **8:30** Animované příběhy velikánů dějin: George Washington (1732–1799) **9:05** Můj chrám: Mgr. Andrea Růžičková, herečka a modelka, v kostele Nejsvětějšího Srdce Páně, Praha **9:20** Můj Bůh a Walter: Člověk **9:35** Exit 316 (34. díl): Kluci a holky **9:55** Music4mation **10:20** Noční univerzita: CSA Třešť 2014: přednáška Mons. ThLic. Tomáše Holuba, Th.D. **11:35** Historie sklářství v Karolince **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Zpravodajské Noeviny (934. díl): 22. 2. 2018 **12:40** Pod lampou **14:45** Terra Santa news (282. díl): 21. 2. 2018 **15:05** Večere u Slováků: 2. neděle postní **15:35** MFF Strážnice 2014: Poklady z malované truhly **17:20** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Proměnění Páně (Lk 9,28–36) **18:00** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (13. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **18:25** Sedmihlášky (75. díl): Zeleňaj sa, zeleňaj **18:30** Bible pro nejmenší: Soslání Ducha Svatého **18:40** Muzikanti, hrajte **19:15** V pohorách po horách (13. díl): Hruboskaľsko **19:30** V souvislostech (218. díl) [P] **20:00** Outdoor Films se Soňou a Alešem Neničkovými (53. díl): Sevřená hrdlo na Gerlachu **21:35** Hrát si dovoleno [P] **22:00** Funny Fellows na Mohelnickém dostavníku 2013 **22:20** Noční univerzita: Mgr. Daniel Kroupa, Ph.D. – Svoboda slova – zdroje a meze **23:20** Vít Kašpařík, koncovyky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje **23:50** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Stromu zbývá naděje **0:15** Řeckokatolický magazín (143. díl) **0:30** Cesta do Tibetu **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 25. 2. 2018

6:05 Klapka s ... (54. díl): Pavlem Koničkem **7:00** Ars Vaticana (5. díl) **7:10** U VÁS aneb Festivalové kukátko (21. díl): Rožnovské slavnosti 2017 **8:15** Večere u Slováků: 2. neděle postní **8:40** Putování Modrou planetou: Chile a Patagonie **9:20** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Proměnění Páně (Lk 9,28–36) **10:00** Mše svatá z kostela sv. Jakuba v Trnavě [L] **11:15** Řeckokatolický magazín (143. díl) **11:30** Vezmi a čti: Únor 2018 **11:45** ARTBITR – Kulturní magazín (51. díl) **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (218. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **13:25** Outdoor Films se Soňou a Alešem Neničkovými (53. díl): Sevřená hrdlo na Gerlachu **15:00** Muzikanti, hrajte **15:30** Rok 2017 s papežem Františkem **16:20** Noční univerzita: Petr Ocknecht – Hmyz na talíři **17:55** Sedmihlášky (133. díl): Kuchařka sa bojí [P] **18:00** Noeland (25. díl) **18:30** Animované příběhy velikánů dějin: Ludwig van Beethoven (1770–1827) [P] **19:00** Můj Bůh a Walter: Člověk **19:15** Music4mation **19:35** Exit 316 (35. díl): Iluze [P] **20:00** Pro větší slávu: Skutečný příběh Kristiady **22:35** V souvislostech (218. díl) **23:00** Buon giorno s Františkem **0:05** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:20** Kulatý stůl: 25. únor 1948 z pohledu dneška **1:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 19. 2. o 16:00 hod.:
Katechéza (Podobenstvá)

Prof. František Trstenský: Podobenstvo o rozsievačovi.

Utorok 20. 2. o 17:30 hod.:
Doma je doma (SAFi 2018 – semifinále)

Ktorí dvaja súťažiaci postupujú do finále vďaka vášmu diváckemu hlasovaniu? A koho vybrala naša odborná porota? Sledujte Doma je doma plné napínavých udalostí. Moderuje Pali Danko.

Streda 21. 2. o 21:50 hod.: Viera v Rusku:
Kornejevová, príbeh nádeje a lásky (dokument)

Vieru neustratila ani počas rokov prenasledovania. Patrí k tajnému kresťanskému spolku a niekoľko rokov úspešne pred komunistami skrývala otca Bocharova. Napriek vyhnaniu a nepriazni osudu sa riadila heslom: „Nádej umiera posledná.“

Štvrtok 22. 2. o 16:30 hod.:
Kulmenie (o. Jozef Kováčik: Tma a ticho)

Príbehy filmových plátien väčšinou prinášajú životné osudy hrdinov. Majú inšpirovať, ale i varovať. Možno však vôbec nemyslíme

na to, že hrdinovia žijú aj tichým životom. A niektorí z nich dokonca i v tme. Sú to nevidiaci, a dokonca i hluchonemí ľudia. A práve o nich a filmovom príbehu, ktoré sa im venujú, bude venované ďalšie vydanie Kulmenia.

Piatok 23. 2. o 21:55 hod.:
Večera u Slováka

Diskusná relácia nad nedeľným evanjeliom – 2. pôstna nedeľa, Mk 9, 2–10.

Sobota 24. 2. o 16:00 hod.:
Svätá omša z Manhattanu

Priamy prenos sv. omše z kostola sv. Jána Nepomuckého, Manhattan, New York.

Nedeľa 25. 2. o 16:40 hod.:
Svetlo pre opustených (film)

Film Svetlo pre opustených je príbeh svätej Márie Soledad Torres Acosta, zakladateľky Kongregácie Služobníčky Panny Márie. Bola založená v roku 1851 v Madride na podnet otca Miguela Martíneza, ktorý videl potrebu pomáhať chorým a opusteným.

 RĤK farnosť Třebíč-město ve spolupráci s CK Voma pořádají **POUŤ DO ITÁLIE K P. PIOVI, za doprovodu P. Petra Václavka**. Navštívime Montichiari, Cascii (sv. Rita), San Giovanni Rotondo, Pompeje, Sienu (sv. Kateřina). **Termín: 8.–14. dubna 2018. Cena: 8 500 Kč.**
POUŤ DO POLSKA: Navštívime Vambeřice, Licheň, Čenstochov, Krakov. Duchovní doprovod. **Termín: 5.–8. května 2018. Cena: 4300 Kč.**
Informace k poutím: pí Molnářová, tel. 737 401 462; nebo CK Voma, tel. 568 821 115.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
17. – 24. ÚNORA 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 18. 2.		PO 19. 2.		ÚT 20. 2.		ST 21. 2.		ČT 22. 2.		PÁ 23. 2.		SO 24. 2.	
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	1309	1453	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	1310	1454	271	300	272	301
Antifony	288	319	828	929	843	946	858	963	1310	1454	890	997	906	1014
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	813	914	890	997	906	1014
Krátké čtení a zpěv	288	320	292	324	295	328	298	332	1310	1454	305	340	309	344
Antifona k Zach. kantiku	288	320	292	325	296	328	299	332	1311	1455	306	340	309	344
Prosby	289	320	292	325	296	329	299	332	1675	1894	306	340	309	344
Závěrečná modlitba	289	321	293	325	296	329	300	333	1311	1455	306	341	310	345
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019
Krátké čtení	289	321	293	326	296	329	300	333	1311	1455	307	341	310	345
Závěrečná modlitba	289	321	293	325	296	329	300	333	1311	1455	306	341	310	345
Nešpory:														
	SO 17. 2.													
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	1310	1454	268	297
Antifony	286	318	290	322	838	940	853	957	868	973	1312	1456	900	1008
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	1678	1897	901	1008
Kr. čtení a zpěv	286	318	291	323	294	327	297	330	301	334	1312	1457	307	342
Ant. ke kant. P. M.	287	319	291	323	294	327	298	331	301	335	1313	1457	308	343
Prosby	287	319	291	323	295	327	298	331	301	335	1681	1900	308	343
Záv. modlitba	289	321	289	321	293	325	296	329	300	333	1311	1455	306	341
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení
Neděle 18. 2. – 1. neděle postní

1. čt.: Gn 9,8–15

Ž 25(24),4–5ab.6+7bc.8–9

 Odp.: srov. 10 (*Všechno tvé jednání, Hospodine, je láska a věrnost pro ty, kdo plní tvou smlouvu.*)

2. čt.: 1 Petr 3,18–22

Ev.: Mk 1,12–15

Pondělí 19. 2. – ferie

1. čt.: Lv 19,1–2.11–18

Ž 19(18),8.9.10.15

 Odp.: Jan 6,63b (*Tvá slova, Pane, jsou duch a jsou život.*)

Ev.: Mt 25,31–46

Úterý 20. 2. – ferie

1. čt.: Iz 55,10–11

Ž 34(33),4–5.6–7.16–17.18–19

 Odp.: 18b (*Hospodin vysvobodil spravedlivé z každé jejich tísně.*)

Ev.: Mt 6,7–15

Středa 21. 2. – připomínka
sv. Petra Damianiho

1. čt.: Jon 3,1–10

Ž 51(50),3–4.12–13.18–19

 Odp.: 19b (*Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdneš.*)

Ev.: Lk 11,29–32

Čtvrtek 22. 2. – svátek Stolce
sv. Petra

1. čt.: 1 Petr 5,1–4

Ž 23(22),1–3.4.5.6

 Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

Ev.: Mt 16,13–19

Pátek 23. 2. – připomínka
sv. Polykarpa

1. čt.: Ez 18,21–28

Ž 130(129),1–2.3–4ab.4c–6.7–8

 Odp.: 3 (*Budeš-li uchovávat v paměti viny, Hospodine, Pane, kdo obstojí?*)

Ev.: Mt 5,20–26

Sobota 24. 2. – ferie

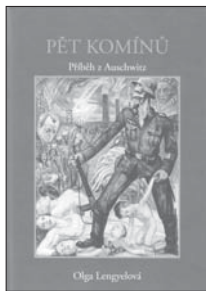
1. čt.: Dt 26,16–19

Ž 119(118),1–2.4–5.7–8

 Odp.: 1 (*Blaze těm, kteří krácejí v zákoně Hospodinově.*)

Ev.: Mt 5,43–48

HRDINSKÁ SVĚDECTVÍ, ŽIVOTNÍ OSUDY

**PĚT KOMÍNŮ • PŘÍBĚH
Z AUSCHWITZ**

**Olga Lengyelová • Překlad z angličtiny,
související texty a editorské práce Eva
Fleischerová • Odpovědný redaktor
Martin Bohumil Brauner**

Předlohou pro titul *Pět komínů* byla kniha Olgy Lengyelové *Souvenirs de l'au-dela* (Vzpomínky z jiného světa, Paříž, 1946).

Autorkou je maďarská Židovka, jež byla v květnu 1944 společně se svojí rodinou, tj. rodiči, manželem a dvěma syny, deportována do koncentračního tábora Auschwitz-Birkenau. Olga, která se zakrátko stala členkou týmu táborové ošetřovny, barvitě líčí realie koncentračního tábora, každodenní život v něm a seznamuje čtenáře s některými internovanými osobami, jakož i s „představiteli“ tábora – veliteli, dozorkyněmi. Rovněž zmiňuje Dr. Mengeleho a popisuje některé lékařské pokusy na věznicích. Olga samotná byla vybrána do plynové komory, podařilo se jí však z davu vyselektovaných osob uprchnout a vrátit se na „svůj“ barák. „Její“ sekce sousedila s Terezinským rodinným táborem, v němž byli umístěni čeští Židé, jimž Olga věnuje část jedné z kapitol. Jakožto příslušnice táborového francouzského hnutí odporu pomáhala pašovat výbušniny určené členům Sonderkommanda, jejichž vzpouru zmiňuje. Své vyprávění končí krutou vzpomínkou na malé děti, které se v táboře taktéž nacházely. Příběh Olgy Lengyelové inspiroval Williama Styrona k sepsání románu *Sofiina volba* (1979), jenž byl o tři roky později v USA pod stejným názvem zfilmován. České vydání knihy *Pět komínů* zahrnuje kromě původních 27 ka-

pitol i další části, zejména rozsáhlý poznámkový aparát. Název knihy je symbolický a představuje počet krematorií, která se v koncentračním táboře Auschwitz nacházela.

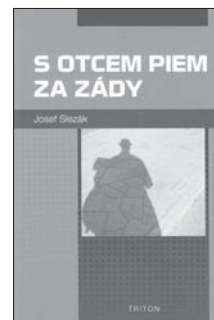
*Ergo Brauner, s.r.o., a Kartuziánské nakladatelství
Váz., 140x210 mm, 416 stran, 299 Kč*

S OTCEM PIEM ZA ZÁDY

Josef Slezák

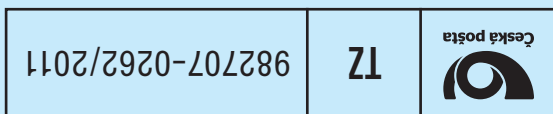
Autor deníku prožil příběh putování, který zásadně ovlivnil jeho další život. V poutnickém životě je člověk připraven o podporu rodiny a přátel; není jisté, že bude pokaždé snídat nebo večeřet; není jisté, že v noci bude spát pod střechem, ani to, že ho nohy donesou tam, kam chce dojít. Na neorganizované pouti se takové situace „existenční vydanosti“ objevují celkem často. Autor prožil několik životů nebezpečných situací, které ho naučily všimnout si okamžiků, kdy k němu mluvil Bůh – ať už skrze situace, či skrze „anděly“. On k nám mluví často, ale my si toho ve starosti o svou „zajištěnost“ často nevšimneme. Poutník je daleko víc závislý na tom, zda rozezná okamžik, kdy se s ním Bůh setkává. Kniha je výzvou pro ty, kdo mají strach spolehnout se na Toho, kterého nevidíme, většinou necítíme a jen tušíme, že nějak musí být...

*Stanislav Juhaňák – TRITON • Druhé
vydání, v Tritonu první • Brož., 110x164 mm,
182 stran + 16 stran barevné
obrazové přílohy, 189 Kč*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

**Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz**

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spol. s r.o., vydává Matice cyrilometodějská, spol. s r.o., Olomouc, 24. Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Štefánková Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz; Registrace: značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.